

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

20. ÅRGANG

NR. 4

DECEMBER 2006

Den rådne moral

Så er den der igen. For fuld skrue. Hver dag sin nye hulkehistorie:

Hvor *er* det forfærdeligt, som Danmark behandler stakkels flygtninge!

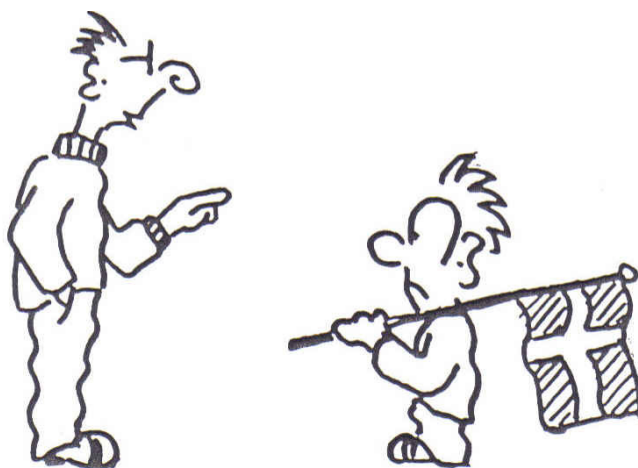
Så er det en tamilsk 15-dreng, der skal sendes hjem til en uvis fremtid. Så er det en kosovoalbansk familie, hvis traumatiserede mor, der – i hvert fald ifølge fjernsynet – ligger passiv hen i sengen helt ødelagt af tanken om at skulle hjem. Så er det ...

Glemte er Danmarks situation, som er, at hvis alt fortsætter som nu, vil landet om 50 år være et kaos af forskellige etniske grupper.

Ikke blot vil der så være opstået den befolkningsmæssige "diversitet" – læs roderi af indbyrdes forskellige og i stor stil konfliktende kulturelle grupper – som får borgerne til at lukke sig inde i hver deres lille borg af gensidig mistro. Dette er ifølge nylige undersøgelser v/ den kendte samfundsforsker Robert Putman, Harvard University (Financial Times 8. oktober 2006) – som vi herhjemme ikke hører så meget om – den uundgåelige konsekvens af det "multietniske" samfund, vore lokalglobalister har som ideal.

Næh, det bliver værre endnu. Den Morten Korch-idyl, andedamsglobalisterne taler så foragteligt om, fordi de ikke har følt alternativet på egen krop, vil blive afløst af et samfund domineret af korruption, nepotisme og religionsvanvid. Frihedsrettighederne må gradvis rykkes

tilbage, for der kan holdes blot nogenlunde styr på tingene. Skatteopkrævningen vil bryde sammen i takt med, at tilstandene i kioskbranchen breder sig til andre erhvervsgræne. Politiets arbejdsbetingelser vil blive mere og mere umulige uagtet en stadigt voksende kriminalitet. Det sociale niveau vil kollapse. Enhver vil blive sig selv nærmest.

- Flygtninge er ikke indvandrere, og de bliver integrerede!

Hvad sagde vi? Tegning fra Særnummer af *Danskeren*, februar 1992

Dette er den prognose, ædruelig eftertanke må anlægge ud fra hidtidige erfaringer fra ind- og udland. Men det er også en prognose, der end ikke på debatniveau indgår i dagsordenen hos den danske medieelite. I stedet indgår det evige pres for at få endnu flere fremmede placeret her, fordi det af den ene eller anden grund er åh så synd ikke at gøre det.

Man kan naturligvis kun have ondt af de mennesker, der må se frem til at skulle hjem til forhold, der kan være endog

ubeskriverligt rædselsfulde i forhold til dem, vi kender her i Danmark. Men man kan også konstatere, at det jo altså ikke hjælper til at forbedre tingenes sørgelige tilstand i deres hjemlande, hvis de flytter op til os. Samtidig kan man konstatere, at det på sigt vil være aldeles ødelæggende hos os, hvis det ikke lykkes at få vendt denne trafik.

Den moral, der ser bort fra denne elementære kendsgerning, har intet med moral at gøre. Det er en godtkøbsmoral af Skov Christensen typen. En moral som overhovedet kun kan markedsføres som moralsk på grund af ophavsmandens placering på samfundsstigen, der giver ham magten til ikke blot evig og altid at reklamere sine fortræffelige holdninger i den bedste sendetid, men også til at holde sig moralsk modsigelse fra livet.

Det er en kortsigtsmoral, som kun ser moralsk ud inden for moralistens levetid, fordi det er her de "gode" konsekvenser viser sig – redningen af den tamilske dreng og den kosovoalbanske mor til et bedre liv. De ødelæggende negative konsekvenser er derimod skudt ud til en fremtid, hvor kommende generationer må betale prisen.

En sådan moral er ikke moralsk. Den er derimod et afskyvækkende eksempel på, hvorledes nogen kan finde på at prioritere hensynet til sig selv og behovet for at føle godheden strømme i årener forud for hensynet til alt andet.

Det er kort og godt rådden amoral.

Snart er det atter jul

Det store tidshjul har drejet nok en omgang og kalder slægten sammen til vel nok den største tilbagevendende fest i Norden.

Side 3

Internettet bryder censuren

I dag har enhver mulighed for at få sine meninger rundspredt over hele verden. Magthavernes magt over meningsdannelsen er brudt.

Side 5

Dogmer kontra videnskab

Videnskab kan ikke spændes for nogen vogn og er derfor farlig for enhver form for menneskeskabt politisk korrekthed og utopi.

Side 10

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Giro: 4 54 75 51
BG Bank Reg.nr. 0415
Konto 454 75 51
BG-SWIFT-adresse: DABADKDK

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
<http://www.dendanskeforening.dk>

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
h.vinter@tiscali.dk

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,
pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:
Bibliotekar Harry Vinter (formand)
tlf. 20 91 88 39
h.vinter@tiscali.dk

Niels Bach Jensen (næstformand)
tlf. 26 56 54 69
nielsbachjensen@yahoo.dk

Dr. phil. Sune Dalgård
tlf. og fax 32 55 18 02
mobil: 26 47 21 77

Keld Rasmussen
mobil: 25 89 12 00 (indtal besked),
otier@privat.dk

Tomas Kierstein
tkierstein@msn.com

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreassen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:
Murer Poul Vinther Jensen
tlf. 61 13 00 32
pv@nypost.dk

International redaktør:
Konsulent Ole Gerstrøm

AV-konsulent
Henrik Søndergaard

Publikationsansvarlig
Per Bührmann

Distributionsleder
Lars Larsen

Ufri massemedier

Af M. Jønsson og N. Rich

Frihedskæmpere har som bekendt i årevis været holdt udenfor det gode selskab. Vi kommer yderst sjældent til orde i de konventionelle medier, og når vi endelig gør det, bliver vi indhyllet i dæmonisering af os og vore budskaber. Nettet er det eneste massemedie, der (endnu) ikke fuldt ud er underlagt censur og gennemsyret af den politiske korrekthed. Det er derfor bydende nødvendigt, at DDF'erne får gjort Den Danske Forening og vores mål om igen at gøre Danmark til Frihedens land, synlig på Nettet.

Informations-ufrihed

Den vestlige elites magthavere kontrollerer alle former for magt af økonomisk, mediemæssig, kulturel, politisk og intellektuel art. Eliten sørger for at enkeltindivider og organisationer, der modsætter sig eller stiller kritiske spørgsmålstejn ved elitens mål og planer, så vidt muligt holdes nede og ude. Informationer og fakta holdes ligeledes nede og ude.

Propagandaen i de konventionelle medier er så massiv, at selv Stalin ville klappe begejstret. Sandheden opfindes og virkeligheden omformuleres, forties og fordrejes, så selv en særdeles kritisk borger med høj IK og gode litterære evner umuligt kan gennemskue hvordan virkeligheden ser ud - alene ved at følge godt med i såkaldt 'højre-' og 'venstreorienterede' medier.

Terrorlove? - Nej tak!

Af Harry Vinter

Igennem snart 20 år har Den Danske Forening advaret imod indvandringen af problemskabere fra Mellemosten og imod den kritikløse uddeling af statsborgerskaber til samme.

Når skiftende regeringer bistået af "eksperter" har handlet imod disse advarsler, kan man vel tillade sig at formode, at det hele tiden har været hensigten at indføre de stramme anti-terrorlove, som der nu synes at være bred enighed om.

Den Danske Forening ønsker ikke indførelse af terrorlove, overvågning eller andre former for politistatsmetoder.

Ytrings-ufrihed

Ved hjælp af samme totalitære metoder, heriblandt ved at gøre brug af gentagen-løgn-så-mange-gange-og-på-så-mange-måder-at-den-bliver-sand-taktikken, er det ligeledes lykkedes for Verdens Eliten, løgnagtigt at stemple en organisation som DDF som 'ekstremt højreorienteret, nationalsocialistisk, fascistisk og racistisk.' Vi er derfor nødt til at gøre opmærksom på, at folk selv bør anvende deres eventuelle selvstændige, kritiske sans til at vurdere om de politisk korrekte 'sandheder' rent faktisk er sande.

EU har planer om at lægge skat på mail- og sms-kommunikation, sandsynligvis for at begrænse den ubehagelige, frie strøm af meningsudvekslinger og informationer. Samtidig sætter de vestlige myndigheder flere og flere midler af til kontrol af ytringer, foretaget via telefonen og Nettet, alt sammen lykkeligvis muliggjort af de forskellige, såkaldt nødvendige 'terrorlove'.

Hvis ikke vi anvender Nettet mange muligheder, mens tid endnu er, vil folk almindeligvis udelukkende være udsat for de konventionelle mediernes Goebels-lignende propaganda. Vi kan give dem et reelt vidensbaseret alternativ, og vi bør selv give folk muligheden for at vurdere om DDF er andet og mere end en systemkritisk organisation, der vil bevare det danske sprog, den danske kultur og det danske land for det frihedsselskende, danske folk.

Vi ønsker at bevare et frit, åbent og demokratisk Danmark, hvor overvågning er overflødig, fordi vi alle stoler på hinanden og passer på hinanden.

Derfor ønsker vi, at politikerne erkender mange års fejltagelser på udlændingområdet og retter op på disse fejltagelser.

Det kan kun gøres gennem omfattende inddragelser af statsborgerskaber, som aldrig skulle have været bevilliget; og gennem massive hjemsendelser af problemskabere, som aldrig skulle have været lukket ind i landet.

Disse tiltag bør iværksættes i dag!

For hver dag der tøves, vil problemerne blot vokse sig større.

Julen - den store cirkulation

Af K. R. Faber

Julen er fra tidernes morgen vel nok årets største fest i Norden.

Familien, ofte tilmed slægten, samles omkring livstræet, mens man synger og danser i ring.

Trods skiftende tider og iblandt – ret så voldsomme anslag mod vor egen oprindelige folkekultur, sæd og skik, mens famle ritualer udskiftes med fremmede indslag, - så har den inderste sunde og stærke kerne af hvad der inderst er os og vort overlevet i hvem vi er og hvad vi gør. Det er på vor særprægede livsudfoldelse, vi skal kendes som et kulturfolk. Det gælder både hin enkelte, som vort folk som helhed.

Ordet JUL er beslægtet med et andet ord, der lyder på samme måde, men staves med h, nemlig hjul, og det er ikke tilfældigt; thi årets løb opfattes i denne forbindelse som et kredsløb, en ring, der er delt i de fire årstider, en kalender. Solhvervet er mest betydningsfuldt i Norden, hvor naturen går til ro – og sover, mange planter overvintrer nede i jorden, hvorfra de vækkes til live, når lyset og varmen kommer tilbage. Nordboernes liv og virke var ikke mindst i det tidlige landbrugssamfund – helt afhængig af naturen og årets gang, det fremgår tydeligt af primstaven, en kalenderstav og før den, en rund runekalender, hvorpå runetegn angav tidssinddelingen. Året fødes den 21. december ved midnat, det udvikler sig og udfolder sin tiltagende styrke indtil mid-sommersolhverv, hvorefter det går ned ad til midvinter. Derpå gentages kredsløbet igen.

På tilsvarende, men overordnet måde må vi se det store kredsløb, hvor den verden der er vor fødtes i DET STORE BRAG, galaksen dannedes med sole, planeter og måner – og hvor livet efterhånden opstod, således som videnskabelig forskning omhandler emnet.

Men det er ikke nogen ny viden. Vi har i Norden i vore egne kilder der overlevede på Island i Sæmunder-Edda, Codex Regius, Snorra-Edda, i Hauksbok og Codex Wormianus samt Codex Upsaliensis meget stof til eftertanke. Der finder vi til dels skjulte kilder – der ret opklaret og forstået, rummer meget store kulturværdier og en ældgammel, konkret viden.

Mere opmærksomme og vågne mennesker har nok hørt om "Vølven spår om Ragnarok". Men hvad er så det, der egentlig hedder "Ragnarok" og som betyder, at hele verden brænder og går op i røg?

Tingenes tilstand i dagens Danmark, ja hele verden i dag, kan godt gøre eftertænksomme mennesker meget urolige! Hvad er det nu egentlig der sker? HVAD SKAL DET DOG ENDE MED? Har verden oplevet noget lignende før, og skal det ske igen? Er det et stort kredsløb over meget lang tid, hvor kalenderåret er det korte kredsløb fra jul til jul?

Gennem årtusinder har vi danske og vore nordisk-germanske brødre folk haft de gamle, vise kvinder, der overlevede krige, ufred og vår, sot og svære tider, så de med deres livserfaringer, erindringer, indsigt og store overblik, samt ikke mindst deres intuition – var i stand til at kunne se igennem tiderne. Husk Vølvens ord, da høvdingen Odin spurgte hende, hvad der dog var på færde og hvordan det skulle gå, og Vølven svarede: "Alt sket ved jeg, vidt frem ser jeg, Ragnaroks mulm - magternes fald!"

Vi er nu i vore dages udbredte dæmografi, under negativ indflydelse fra naive, kortsynede og forræderiske politikere, kommet så langt fra os selv og vor egen,

oprindelige identitet, at en hel del mennesker ikke engang ved, hvem de selv er, men de går rundt og identificerer sig med fremmede, iblandt selv med fjenden, så de er med til at føre landet og al folket i ulykke!

Folkeforførrerne forsøger at bilde os ind, at vi ikke kan noget selv, men at så at sige alt er kommet til os udefra. Det skulle så få os lokket til at lukke fjenden ind i landet og udlevere os med hud og hår og overgive vort hjemland til DEM!

Vi lærer, at demokratiet kommer fra Grækenland; men hvad siger Vølven? Var vikingefolket ikke et frit folk? Vore forfædre havde da netop både valgt og kåret deres konger til at give loven, men det var folket på tinge der vedtog den! Derfor beretter også Vølven om de ældste tider, da Verden blev skabt:

"Da monne sig alle de mægtige samle,
højhellige Guder holdt nu Råd;
Nat og Ne navn de gav,
Morgen de nævnte og Middagstid,
Undorn og Aften, År at tælle.

Gang på gang beretter Vølven om at alle de mægtige Guder samledes i et Råd, for at beslutte, altså ikke noget diktatur eller despoti!

Når vikinger skulle forhandle med fremmede der spurgte efter vikingerne s hersker, var vikingerne svar: "Vi er alle de første blandt ligemænd!"

Første vers i Vøluspå indleder med beretningen om, hvem vi er: "Hører mig alle hellige slægter, større og mindre, sønner af Heimdal!"

Et videre bekendtskab med Heimdal, eller Rig, i "Rigsmål", som også hedder "Rigsbula", afslører en videnskabelig sandhed på højde med vor tids videnskabelige forskningsresultater! Derfor er de ældgamle Edda-værker ikke bare "digte", som det iblandt fejlagtigt fremføres! Det er beretninger af største værdi. Det er koncentreret viden, der kan blive forstået, når stoffet over-sættes korrekt og opfattes på rette måde.

Tager vi Vøluspå alvorligt, må vi glæde os over slutningen, hvor Vølven forudsiger en ny og bedre verden, efter at vi har måttet gå så grueligt meget ondt igennem, ikke mindst ifølge

”Slutkommuniket fra de islamiske staters verdenskonference: ”Det er islams erklærede mål at erobre Vesten med alle til rådighed stående midler og – gennemtvunge islam overalt!”

I alle verdenshjørner er islams verdenskrig mod Vesten allerede i fuld gang, samtidig med at islamiske folkegrupper under falske påskud invaderer os – hjulpet af vort eget folks naive forrædere, så de en skønne dag kan falde os og

vore kæmpende styrker i ryggen, som følge af skvadderhovedernes i sandhed kontroversielle, såkaldte ”integration” af flygtningevåbenet!

Derfor skal vi tappert kæmpe for Danmarks, Nordens og det ægte Europas retfærdige sag, før vi kan gøre os fortjent til en ny og bedre verden efter Ragnarok! Så drejer verdenshjulet på plads og Julen får sin fulde mening, uanset hvem du tror på eller dyrker i

din tro. I alle tilfælde har vi en opgave her i denne verden og dette liv, før vi stiger op i en højere verden som er et led i det store kredsløb. Måske du sendes tilbage for at gøre noget færdigt, du forsømte i dit liv? Derfor, gør din pligt overfor det store fællesskab i fuld solidaritet med blodets bånd i familie, slægt, æt og folkeæt, hvori vi finder væsentlige dele af selve livets mening! Det hele mødes jo i Solhvervet, i JULEN!

Kvinder for Danmark

Af Åse Clausen Bjerg

Kvinder for Danmark er en ny gruppe, der er hoppet over i et andet spor. Vi er trætte af læserbreve, artikler, bøger og demonstrationer. Det har vi prøvet i årevis, og nu trænger vi altså til noget nyt.

Vi har derfor kastet os over satiren og satser på aktioner, korte indslag ved gadeteater, revy og lignende. Foreløbig er vi ikke så mange, der tør stå frem. Der er heller ikke så mange, der kan, da jo ikke alle beskæftiger sig med kunstneriske indslag eller finder det interessant, så **Kvinder for Danmark** er, som ordet siger, kvinder, der vil kæmpe for Danmark. Vi er enige om, at vi ikke vil være bekendt at efterlade disse elendig og usle stumper af et land, som engang var et af verdens mest effektive og velorganiserede, til vore efterkommere. Det er simpelthen for uselt. **Kvinder for Danmark** er derfor ikke kvinder for frihed eller fred eller lighed eller søstersolidaritet men kvinder for kamp, da vi har erkendt, at vi ikke bare kan ordne tingene ved almindelig dialog.

Indvandringen skete hen over hovedet på os alle - ingen blev spurgt, og vi mærker dagligt, at demokratiet glider os af hænde. Derfor giver vi slip på dialogen og bevæger os over i humoren.

Nu hetzes der igen mod den såkaldte højrefløj, så alle, der har ymtet noget mod indvandringen, hænger pænt på nettet, hvor man fortæller læserne, hvor skrækkelige, vi er. Ja, vi er skrækkelige. Det ved vi jo godt, for der er nogen, der ikke tåler sandheden, og for dem fremstår vi som selvlysende spøgelser. Lad det være, hvad det være vil, og de kan mene, hvad de vil. Vi ændrer ikke kurs af den grund. Men eftersom vi/jeg har udgivet en satiresamling, et lille

hæfte med politisk ukorrekte digte, så havde vi lige et par skud i bøssen til Demos og Rune Engelbreth, som blev forherliget og forevigt i hver deres satiriske digt, hvoraf det ene lyder således:

Globalfascisternes holdningsudrensning

*Jagten på danske i morges gik ind.
Rune gik forrest med krumsabel hævet:
”Fang nu racisterne, danskerne find.
Kampen for freden har vi altså krævet.*

*Frihed til ytring, det er vores mål.
Vi kæmper mod dem, som vor frihed nu
krænker.*

*Holdning af anden sortering ej tål,
meningskaraten os friheden skænker.*

*Kig nu bag stole og under madrasser.
Racisterne snart nu i bukskerne ryster.
Fri os fra danskernes grimme moradser.
Til højre de flokkes, de gammeldags
kryster.*

*Led under gulvtæppet, søg under måtter,
ingen racister skal gå i vor gade.
Fri os for alle fascistiske rotter.
Et udrenset Danmark skal gøre os glade.”*

*Rune fandt den slappe line.
Undskyld vi kom til at grine.*

Men nu vil vi ikke bruge tiden på at bekæmpe venstrefløjen, for det er ren spild af tid. Lad dem mene, hvad de vil. Vi vil derimod koncentrere os om det egentlige problem, det faktum, at vi gradvist glider ind i en islamisering af

Danmark, og det gælder ikke kun kvinder. Det gælder hele Danmarks befolkning, men kvinder er dem, der er hårdest ramt, idet de i kraft af, at de er kvinder, ikke har samme værdi som mænd, og slet ikke de vestlige kvinder, der ifølge deres egne traditioner viser deres hår og krop og kan se andre lige i øjnene. Hvad er det for mekanismer, der får danskere (visse typer) til at ligge på maven for deres undertrykkere. Danskerne har aldrig haft en slavementalitet, så vi undrer os over, hvad det er for mennesker, der nu underkaster sig og gør sig selv til undermennesker, ynkelige slaver af egen fri vilje.

Vi undrer os. Men de er ikke af vor æt, for disse mennesker har lyst sig selv ud af ætten.

Åse Clausen Bjerg

Vi efterlyser friske kvinder til at være med i vores kamp. Også mænd er velkommen.

www.kvinderfordanmark.com og
www.kvinderfordanmark.dk

Nettet – det eneste fri massemedie

Af M. Jønsson og N. Rich

I en verden der er demokratisk skævvredet, er Nettet DDF's fremmeste mulighed for at komme ud med vore informationer og budskaber. Når du sidder og kigger på stablen af læserbreve, der blev afvist af aviserne, skal du ikke fortvivle. Du har en enestående chance for få dem læst på Nettet, især hvis du sætter dem ind på "webloggene".

Weblogs, også kaldet blogs, er et nyt, demokratisk medie, der har revolutioneret Nettet. Via weblogs kan man frit debattere og udveksle informationer – uden om etablerede medier og magthavere. Samtidig er den samlede masse af weblogs en ny form for offentligt rum, hvor man kan skabe nye forbindelser.

Nettet er unikt og nødvendigt for os som DDF'ere. Da vi i praksis er forment adgang til de etablerede medier – TV, radio og aviser – er Nettet, og herunder blogs, en stor og god mulighed for at udbrede vore budskaber, som vi ikke bør lade gå fra os.

DDF og vore medier er endnu kun negativt kendt

Et vigtigt redskab for Net-brugere er søgesiderne, eksempelvis Yahoo og Google. Søger man information om f.eks. 'islam', slår man op på en søgeside, f.eks. www.google.com, og skriver 'islam' i søgefeltet. Herefter fremkommer en række henvisninger til diverse hjemmesider og blogs, hvor ordet 'islam' optræder. Jo oftere søgeordet står skrevet på en blog, jo længere fremme på søgesiden fremkommer bloggen. Eftersom antallet af henvisninger i reglen er adskillige hundreder, er det vigtigt at ens medie, f.eks. www.dendanskeforening.dk, ligger blandt de fem første poster på søgesiden.

Desværre forholder det sig endnu ikke sådan med DDFs medier, at disse ligger øverst på resultatsiden. Man skal nærmest målrettet søge efter "Den Danske Forening", for at www.dendanskeforening.dk står øverst blandt hits på søgemaskinerne. Dog vil det uden tvivl få positiv betydning, at DDF formand Harry har oprettet en

blog, der kan tiltrække besøgene, og som med tiden vil lade de samme ord stå adskillige gange: <http://dendanskeforening.blogspot.com/>

Dehumanisten Rune Engelbreth Larsens hjemmeside derimod, ligger oftest øverst på søgesiderne. Det gode er naturligvis, at Tøger Seidenfadens gode kammerat jævnligt får givet Den Danske Forening og ligesindede organisationer en masse reklame (i form af negativ og løgnagtig omtale) – mens det dårlige er, at heller ikke vore modstandere henviser direkte til www.dendanskeforening.dk

At gøre DDF positivt kendt

Måden vi kan udbrede kendskabet til DDF og vore medier: 'Danskeren', vores hjemmeside www.dendanskeforening.dk, samt formand Harry Vinters blog: <http://dendanskeforening.blogspot.com/>, er ved *altid* at henvise til vores medier, i alle de medier, vi kan, trykte såvel som elektroniske.

Den hurtigste, billigste og nemmeste måde at få reklameret *positivt* for DDF og vore medier på, er via Nettet, og det er især via blogs, vi kan gøre det. Enten ved at så mange DDF'ere som muligt opretter blogs hver især, eller ved at så

mange DDF'ere som muligt kommenterer under nuværende blogs, hjemmesider og netdebatter, *samtidig* med at man *altid* husker at anføre, at man er "Medlem af Den Danske Forening, www.dendanskeforening.dk" samt får henvist til "DDF's blad, Danskeren, nr. XX, år XX" eller til noget, der er skrevet på Harry Vinters blog.

De "store", dvs. velbesøgte blogs såsom <http://www.polemiken.net/> og <http://www.uriasposten.net/> er blevet "store" fordi:

- 1) weblog ejerne ofte har lagt *meget* materiale ind på deres blogs af forskellig art, dvs. på skrift, video, fotos, tegninger etc., og
- 2) samme nøgleord, f.eks. 'islam' og 'muslim' er skrevet adskillige gange på deres blogs, hvorved søgemaskinerne (såsom Google) automatisk sætter ovennævnte blogs øverst,
- 3) blogs'ne er skrevet på Ekstra Bladsprog, dvs. med lavt lixtal,
- 4) de er informative og sjove

Ovennævnte forhold har gjort, at mange, endog i de konventionelle medier (!) har henvist til blogs'ne adskillige gange og diverse steder, f.eks. i artikler, kronikker, mails, på blogs og hjemmesider. Dette har medført endnu flere besøgende på de ovennævnte blogs,

hvilket i sig selv har medført mange henvendelser på og til blogs'ne, (hvortil mange indsender nyt materiale til bloggejerne) osv. Webloggene kører simpelthen "af sig selv", nu da de er kommet godt op at køre.

Oprettelsen af weblogs

Der er mange fordele ved at oprette en weblog. Oprettet man en hjemmeside, kan andre finde frem til hvem der står bag siden, hvorimod man *anonymt* kan oprette en blog. Herfra kan man videregive informationer eller skrive sin uforbeholdne mening som man lyster og har tid til.

Selv for en ganske almindelig Net-bruger, tager det kun 5-10 minutter at oprette en blog. Det er endnu lettere at ytre sig på den, samt at redigere den i det hele taget. Endvidere kan andre netbrugere ganske simpelt skrive deres kommentarer under hvert indlæg, som webloggens ejer/ bloggeren har skrevet, og da webloggens ejer selv kan kommentere andres kommentarer, kan man nemt få en fri debat i gang.

Skulle du vælge at lave en blog, er www.wordpress.com det bedste sted. Fra denne udbyder får du adgang til detaljerede gennemgange af dit eget besøgs materiale; antallet, der besøger

din blog, hvor de kom fra, og hvad de søgte på. Alt er selvfølgelig *gratis*.

Kort sagt kan og bør vi øge kendskabet til DDF's medier, så vi kan få vores budskaber ud – og vi gør det nemmest via Nettet, især webloggene. Herved kan vi øge chancen for at få opfyldt vores mål om *igen* at gøre Danmark til et frihedens land med et frihedsselskendes folk.

I må meget gerne opfordre alle DDF'ere samt andre nationalister, frihedskæmpere, islamkritikere og systemkritikere af enhver art til at gøre brug af ovenstående råd.

Enkelte anbefalelsesværdige hjemmesider og blogs:

www.dendanskeforening.dk (er velstruktureret, informativ og dokumenterende. Den burde læses af langt flere besøgende, meningsfæller eller ej, end det er tilfældet for indeværende. Hjemmesiden indeholder en mængde af nyttig viden, blandt meget andet Nyhedssøjlen, hvor vi *dagligt* placerer nye artikler af systemkritisk og frihedskæmpende art. Fra DDF's hjemmeside kan man eksempelvis læse flere DDF bøger gratis og direkte fra Nettet.)

dendanskeforening.blogspot.com/ (DDF formand Harry Vinters velskrevne blog. Oprettet i sommers. Fri debat og kommentarer fra alle, uanset de er vore modstandere eller ej.)

Danmark.wordpress.com (DDF medlem og økonom Ebbe Vigs blog. Ligger ifølge Vig blandt de 2-3 mest besøgte wordpress-bloge på dansk)

www.lilliput-information.com/ (Ebbe Vigs hjemmeside. Indeholder bl.a. statistik og faktiske tal over antallet af 3. verdenslandes borgere i Danmark)

www.kvinderfordanmark.dk samt kvinderfordanmark.org/ (er oprettet af den ASE-tro Åse Clausen Bjerg. Det er en organisation af politisk ukorrekte feminister, der modsætter sig islamiseringen og 'multikulturaliseringen' af Danmark. Kvinder for Danmark mener at hovedparten af Danmarks nuværende feminister, er med til at undertrykke piger og kvinder, idet næsten alle feminister forsvarede muhamedanismen og dens 'ret' til at være i Danmark.)

www.dksamling.dk/ (Dansk Samling, oprettet i 1936. Bliver ligesom DDF også beskyldt for at være en samling nazister og racister. Har efter 1945 primært beskæftiget sig med hård kritik af EF/ EU, og har bl.a. dannet Folkebevægelsen mod EF. Dansk Samling og DDF er de seneste år begyndt at nærme sig hinandens systemkritiske områder, eksempelvis ved at DS er begyndt at kritisere islamiseringen/ multikulturaliseringen af Danmark)

www.danskkultur.dk/ (organisation, der arbejder for bevarelsen af den danske kultur, det danske sprog og kristendommen).

www.detfrieord.dk (En parti- og organisations uafhængig, kristen journalists system- og islamkritiske, sjove hjemmeside med klummelignende artikler. Har endvidere netop oprettet en blog:

www.frie-ord.blogspot.com)

www.uriasposten.dk (Islam- og systemkritisk blog. Har

blandt andet Glistrups og Buhls DDF-bog, Retssagen mod Islamlobbyen, liggende på siden, så man kan læse bogen direkte fra Nettet)

<http://www.glistrup.com/> (webmaster: Bo Warming)

www.polemiken.net (er formentlig Danmarks mest velbesøgte blog. Den er system- og islamkritisk og er særdeles informativ på en sjov måde. Den anonymiserede ejer, 'La Kimpolina' indsamler nyheder fra den vestlige verden, primært fra Danmark, omskriver dem og kommenterer på dem)

<http://macketyscorner.blogspot.com/> (En dansk akademikers blog, der viser sjove tegninger mikset med 'videns tunge' tekster, skrevet af islam-eksperter. Har eksempelvis påvist at Det Muslimske Broderskab (the Muslim Brotherhood) har infiltreret sig dybt i Vesten, og bl.a. finansieres af EU!)

<http://ibloga.blogspot.com/2005/12/muslims-gang-rapes-and-political.html> (Bloggen er svensk, men engelsksproget. Se bl.a. artiklen "Muslim gang rapes and political correctness." Man ser et foto af den ene af de to blodige ofre for fire muhamedanske, somaliske 'flygtninges' massevoldtægt af to svenske piger. Artiklen fortæller og dokumenterer, at de svenske medier har fået gruppevoldtægten til at fremstå som om der var tale om vestlige voldtægtsforbrydere. Det bemærkes, at antallet af voldtægts sager i Sverige er tredoblet i løbet af lidt over 20 år.

<http://ibloga.blogspot.com/2005/12/muslims-gang-rapes-and-political.html> (Bloggen er svensk, men engelsksproget. Se bl.a. artiklen "Muslim gang rapes and political correctness." Man ser et foto af den ene af de to blodige ofre for fire muhamedanske, somaliske 'flygtninges' massevoldtægt af to svenske piger. Artiklen fortæller og dokumenterer, at de svenske medier har fået gruppevoldtægten til at fremstå som om der var tale om vestlige voldtægtsforbrydere. Det bemærkes, at antallet af voldtægts sager i Sverige er tredoblet i løbet af lidt over 20 år.

Se bl.a. artiklen "Muslim gang rapes and political correctness." Man ser et foto af den ene af de to blodige ofre for fire muhamedanske, somaliske 'flygtninges' massevoldtægt af to svenske piger. Artiklen fortæller og dokumenterer, at de svenske medier har fået gruppevoldtægten til at fremstå som om der var tale om vestlige voldtægtsforbrydere. Det bemærkes, at antallet af voldtægts sager i Sverige er tredoblet i løbet af lidt over 20 år.

Eksempler på videoklip, man bør se på Nettet:

<http://media.putfile.com/London-Protest> (fra muhamedansk kæmpe 'demonstration' i London, februar 2006. Mens britisk politi beskytter den kolossalt store mængde muhamedanske mænd, bruger sidstnævnte deres ytringsfrihed til at kræve død over Friheden, Vesten, Danmark. En video, der ikke er vist i nogen af de konventionelle medier, men som burde vises overalt i Danmark.)

<http://media.putfile.com/Islam-Exposed> (den intellektuelle islamkritiker Robert Spencer interviewes på amerikanske Fox News om sin bog: *The Politically Incorrect Guide to Islam (and the Crusades)*, 2005)

<http://switch3.castup.net/cunet/gm.asp?ai=214&ar=1050wmv> (Den arabisk fødte amerikaner og islamkritiker, Wafa Sultan, jorder problemfrit en imam på en arabisk tv-kanal, Memritv d. 21. februar 2006. Videoklipet indeholder engelske undertekster.)

Fra brevkassen

Flere læsere har reageret på artiklen "Globaliseringens fundament" i sidste nummer af Danskeren, som de anser for dårligt underbygget sammensværgelsesteori.

Således skriver forfatteren Leon Nikulin følgende:

Der har altid været sammensværgelsesteorier. De fleste er blevet grundigt dementeret, men lige lidt hjælper det. Mange mennesker tror, at USA aldrig har været på månen, og at det ikke var Bin Laden der stod bag 11. september men USA selv.

Eller jøderne.

Det hjælper ikke spor, at Bin Laden har taget ansvar for massakren, folk VIL have, at USA skal være den skyldige part. Samme art sammensværgelsesteori lufter Anders Bruun Laursen i sidste nummer af Danskeren. Her er det virkelig uheldigt, at de to centrale navne i hans verdensomspændende komplot er Weishaupt og Rothschild.

"Jøderne står bag" igen igen.

Der er mange mennesker der i ramme alvor, mener at jøderne vil have verden islamiseret - og derved fremme deres egen undergang. Der har ikke været et mere uforsonligt had til jøderne end muslimernes siden Hitler. Her i Europa bliver jøderne daglig overfaldet af muslimer og flygter. På længere sigt vil de udslette Israel, det er kun et spørgsmål om tid. Vist er der nyttige idioter blandt jøder, der ikke kan se dette, men de fleste kan. Desværre siger de ikke så meget. Mener komplot-tænkende i ramme alvor, at jøderne fremmer deres egen undergang? Det gør de åbenbart.

En læser fra København har gjort sig nogle overvejelser om menneskerettigheder og vold:

Jeg tror ikke på, at bruge ikke-vold mod "store" institutionelle fascismepogromer som kommunisme, nazisme og især, i dag, islamisme (som nogen kalder en del af Islam, men som er selve hjertet af islam!) vil føre til andet end totalt fald. Ikke-voldsprincippet som kampmiddel kan kun bruges hvis modstanderen selv

respekterer menneskerettighederne, som England i det forrige århundrede i den indiske uafhængighedskrig; eller som de amerikanske borgerrettighedsforkæmpere i tresserne. Havde disse stater været totalitære diktaturer ville intet være blevet ændret den dag i dag!

Det samme gælder bekæmpelsen af disse hellige pogromer (man kan da også sige at de såkaldte racismelove, statueret af FN og enhver menneskerettighedsorganisation i verden i dag, der efterhånden er blevet totalt udvandet til kun at omfatte én side af menneskeheden, er blevet til en hellig pogrom, hvor alle der ikke følger disse regler er at regne for afvigere og kættere!), her vil man ikke komme nogen anden vej i møde end sin egen død.

Gang på gang har det i historien vist sig, at den bedste måde man kommer frem med sine "synspunkter" på er ved at bruge vold og terror, og Islam har i dette sammenhæng - og jeg ser virkelig Islam, som værende den største trussel mod menneskeheden i dag - brugt dette våben lige fra sin fødsel, faktisk næsten ikke været andet, enten direkte, eller skjult; og gang på gang har det vist sig, at den eneste måde man kan udrydde denne trussel på, er ved at bruge vold. Men hvem skal så udføre denne modvold?

Det virker tit på mig som om, at dem der er klar over dette, som raser over dette, især også her i mit eget land, og er enige i dette - at verdenserobrere, om de kalder sig ideologier eller religioner, skal bekæmpes med vold, og evt. udryddes med vold... men at det ligesom er nogen andre der skal kæmpe dette slag. At man egentlig sidder og venter på, at der komme nogen andre og gør dette.

Det sku' da være os der gjorde det, os der er klar over det!!

Michael Unna fra Højbjerg har utvivlsomt et godt kendskab til teaterstykket Biedermeier og Brandstifterne. Det lyser ud af en kommentar, han har skrevet i anledning af en kronik af Birthe Rønn Hornbech i Jyllands-Posten d. 21/9 under overskriften "Hvornår kommer dialogen med muslimerne?":

"Undskyld jeg forstyrrer Dem. Jeg er ikke fremmedhader... Men hvad skal De med den dunk benzin i mit hjem?"...

"Det er ikke fordi, jeg tror De vil mig og mit hus noget ondt, men kan De fortælle mig, hvorfor De hælder benzinen ud over gulvet i min stue? Jeg ved godt, at de inde ved naboen og andre steder har haft tendens til at sætte huse i brand, men det kan da ikke være Deres oprigtige mening?" "Jeg er ikke fremmedhader, siger jeg jo til Dem, men hvad er egentlig Deres hensigt med det, De gør?" "Hvis De vil have en fornuftig dialog, så må De altså holde op med det der og se at komme til fornuft, hvis vi skal have et ordentligt fredeligt forhold til hinanden. De må jo forstå, at mine børn og børnebørn ikke kan lide sådan noget, og at det vil gøre dem deprimeret. Hvis De ikke holder op, så truer jeg Dem altså med at gå i direkte dialog med Dem!" "Sig mig, hvad er Deres oprigtige hensigt? Hvorfor klipper De min telefonledning over?"

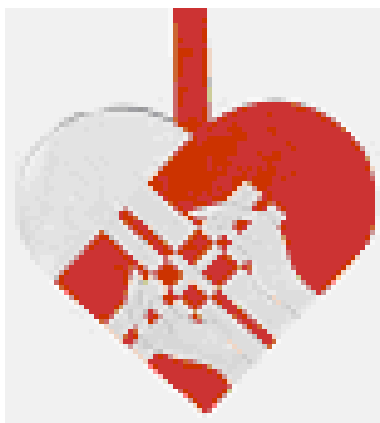
Ovenstående sætninger kunne forekomme at være skrevet til et teaterstykke omhandlende en tunghør lettere mental debil person, som bliver overfaldet i sit eget hjem. Med al respekt for Birthe Rønn Hornbech, så må jeg altså sige, at hendes kronik simpelthen fremviser et grænseløst uvidende stupidt forhold til den helt og holdent historiske og samtidsmæssige erfaring med Islam.

Hvad i alverden havde hun forventet med imamer, som helt og holdent (jeg har ikke stødt på nogen, som siger det modsatte) ønsker et samfund, hvor utroskab skal straffes med stening?

Ja, hvornår kommer dialogen med muslimerne?

Og hvornår kommer den for længe siden lovede kulturberigelse og det ligeledes for længe siden lovede farverige fællesskab?

Er det kommet - uden at vi har opdaget det?

Stop for uddeling af statsborgerskaber må være første skridt

Refleksioner i forbindelse med den nyligt udkomne bog ”Indfødsretsloven med kommentarer”.

Af *Peter Neerup Buhl*

Det er meningsløst at tale om andre tiltag mod islamiseringen, før den stadig igangværende massetildeling af indfødsret er stoppet. Her giver kommentarbogen om indfødsretsloven detaljeret redegørelse for den aktuelle lovgivning og også noget om retspraksis på området.

Det grundlæggende princip er, at enhver stat ifølge sin egen lovgivning fastsætter, hvem der er dens statsborgere. Herefter burde videre skildring af internationale konventioner o.lign. være overflødig. De rummer som alle den slags tekster en masse selvmodsigelser og forbehold om ”ikke-diskrimination” etc. af visse grupper. Men i det mindste kan disse internationale lovtekster altid tolkes i ”ond tro”, så de bliver uskadelige. (Man kan således definere de førnævnte – uønskede – grupper ud fra andre kriterier).

Således forbyder Europarådskonventionen af 6. november 1997 om statsborgerretten, at nogen fratages statsborgerretten ”på vilkårligt grundlag”, men tolkes islam som en terrororganisation, er muslimer en trussel og kan afnaturaliseres. (Utroligt nok er det først med den nylige ”terrorpakke”, at en ansøgning om statsborgerskab skal forelægges Folketingets indfødsretsudvalg, hvis det vurderes af PET, at ansøgeren er til fare for landets sikkerhed). Ifølge Europarådskonventionen (art. 7, e) er det desuden legitimt, at en stat fratager et statsborgerskab pga. et manglende ”reelt tilknytningsforhold” mellem staten og en statsborger.

FN-konventionen mod statsløshed af 1961 er et andet vigtigt internationalt instrument, men muslimer bliver næsten aldrig statsløse, hvis de fratages dansk indfødsret, fordi de stadig er statsborgere i oprindelseslandet. Statsborgerskab kan ifølge konventionen kun fratages ”ved lov”, og de pågældende skal have ”rimelig lejlighed til at gøre indsigelser gældende for en domstol eller anden uafhængig instans”, men er loven efter skabelonen givet af Glistrups udkast til

lovforslag om muhamedanerfrit Danmark, bliver afgørelsen jo klar. I FN-konventionens art. 8, paragraf 3 fremgår ydermere, at hvis man i strid med sin loyalitetspligt mod staten ”har udvist en for statens livsvigtige interesser særdeles skadelig adfærd” eller ”har aflagt ed til eller afgivet formel erklæring om tilhørsforhold til en anden stat eller klart har vist sin beslutning om at unddrage sig sit tilhørsforhold til den kontraherende stat”, er det legitimt, at staten fratager én statsborgerskabet, selv hvis man bliver statsløs. Når flertallet af muslimer nærer større loyalitet over for den muslimske verdensstat, umma’en, må de summarisk kunne føres ind under denne utro kategori.

2835) Blerta Sophia Zoto, Silkeborg.

2836) Anastasia Zoueva, København.

2837) Dogan Öcal, Høje Taastrup.

2838) Recep Öcal, Albertslund.

2839) Vural Öksüm, Køge.

2840) Erdal Öksüz, Århus.

2841) Can Özcelik, Fredericia.

2842) Ceylan Özcelik, Horsens.

2843) Selcuk Özdemir, Næstved.

2844) Oguz Özer, Roskilde.

2845) Mehmet Ali Özkaya, Odense.

2846) Mehmet Öztoprak, Odder.

2847) Ömer Öztürk, Århus.

Nogle af de udlændinge, som fik dansk indfødsret i 2005.

Kommentarbogen supplerer med, at spørgsmålet om fortabelse af indfødsret ikke er reguleret af grundloven, og ”der er derfor intet til hinder for, at det ved lov overlades til administrative myndigheder eller til domstolene at træffe afgørelse om fortabelse af dansk indfødsret.” En sådan hjemmel til frakendelse af indfødsret er nu indsat i indfødsrets-

lovens paragraf 8A ved lov nr. 193 af 5. april 2002.

Ifølge indfødsretslovens paragraf 7 fortages dansk indfødsret bl.a. ved, at man erhverver fremmed statsborgerret ved at indtræde i offentlig tjeneste i et andet land. Om muslimer kan siges at være i fremmed magts tjeneste ved pr. definition at være soldater for umma’en, må undersøges. Under alle omstændigheder kan personer, der har handlet svigagtigt ved tildelinger af indfødsret, få den frataget. Her virker den overfladiske måde, de fleste indfødsretstiladelinger foregår på, chokerende lemfældig. Kun personer, der selv (”på tro og love”, tsk, tsk...) angiver at være kriminelle, socialklienter etc., synes at blive underkastet individuel behandling af indfødsretsudvalget. (Og svig skal være forsætlig; blot ved uagtsomhed kan indfødsret ikke frakendes – fiffige flygtningeadvokater kan jo altid rejse tvivl om forsæt, og bevisbyrden ligger hos myndighederne).

Et grundprincip er eller bør være, at indfødsret kun gives som en strengt individuel udmærkelse – netop som gave, ikke som en selvfølgelig ret. Og at børn af personer, der får frataget statsborgerskab, i dag ikke vil kunne få frakendt deres indfødsret i samme omgang, er selvfølgelig en vanvittig retstilstand, fordi forældrene så forudsigeligt skal forblive her hos deres børn alligevel. I det hele taget bør man jo ikke lægge for stor vægt på blot fratagelse af statsborgerskab i sig selv; det er kun første skridt. Det er muslimers fysiske tilstedeværelse en masse på territoriet, der er faren. (Og ikke-statsborgere bosat her har i alt væsentligt samme rettigheder som statsborgere).

Indfødsretslovens bestemmelse om fratagelse af statsborgerskab er ikke begrænset således, at den kun kan anvendes over for personer med dobbelt statsborgerskab, men det er i forarbejderne afslørende fremhævet, at ”det generelt bør holdes for øje, at frakendelse af dansk indfødsret ikke automatisk medfører, at den pågældende skal forlade landet.”

Der er i gældende ret ingen forældelsesfrist på fratagelse af dansk indfødsret. Men sigende er det, at der hidtil kun er afsagt dom i én enkelt sag vedrørende frakendelse af dansk indfødsret pga. svig! Det er så meget mere besynderligt, som det i bemærkningerne til lovforslaget er anført, at frakendelse af dansk indfødsret ikke vil have karakter af en strafferetlig sanktion eller retsfølge, men snarere vil kunne sammenlignes med annullering af en begunstigende forvaltningsafgørelse, som ansøgeren har opnået ved svigagtigt forhold.

Tildelingen via indfødsretsudvalget er heller ikke underlagt de sædvanlige forvaltningsretlige principper, der gælder for den offentlige forvaltning. Der gælder således ikke begrænsninger med hensyn til Folketingets og indfødsretsudvalgets udøvelse af skønnet over, om dansk indfødsret skal meddeles eller ej (Kommentarbogen s. 106).

Kort sagt er der reelt usædvanligt frie

tøjler for politisk spillerum i indfødsretsspørgsmål, og den nuværende åbne ladeport er et frit valg. Der er så vist udlændinge nok, der vil være "danskere"; hvorfor skal andre end de absolut bedste, "udvalgte få" udnævnes? Personer, der har været dømt for alskens kriminalitet, kan naturaliseres efter en vis karenstid, men hvorfor overhovedet acceptere en kriminel fortid, når mange nok med blank straffeattest står i kø? De få "ufravigelige" betingelser, der stilles for at kunne komme på lovforslag om indfødsrets meddelelse (lovens kap. 7), er der endda givet undtagelser fra, og desuden kan indfødsretsudvalget beslutte at optage særtilfælde, der heller ikke er omfattet af disse undtagelser... Hvor mange tildelte statsborgerskaber er mon "særtilfælde" uden for al rimelighed? Det ved borgerne ikke, for der gives ikke aktindsigt i disse sager, i modsætning til fx i Svejts, hvor detaljer om hver enkelt ansøger frit

drøftes og kommer til direkte afstemning blandt befolkningen. Men der tages næppe fejl, hvis man antager, at herhjemme bruges de vide beføjelser, indfødsretsudvalget har, endog til befolkningsflertallets ulempe.

Endnu en gang: Det er ikke "papirdansker eller ej", men hundredtusinder af muslimers varige ophold her i landet, der er akilleshælen i den aktuelle fremmedpolitik. Men de kan først repareres, når ikke flere får statsborgerskab (trin 1), og de, der har fået det nu, har fået det frataget (trin 2). Muligheden for begge dele kan der argumenteres til støtte for med den nuværende lovgivning i hånden. Kun den politiske vilje mangler.

*Birgit Kleis & Niels Beckman:
Indfødsretsloven med kommentarer.
Jurist- og Økonomforbundets Forlag,
2004. 232 sider.*

Kulturberigelse eller børnepasning?

Det kostede de danske skatteydere over 60.000.000 kroner at få fragtet nær ved 6000 muhamedanere fra deres hjem i Libanon til Danmark
Det svarer til prisen på 250 pædagoger i et helt år.

Uden i øvrigt at tage stilling til det rimelige i efterårets forældre- og pædagogprotester trænger et spørgsmål sig på: Kunne regeringen ikke have fundet på noget bedre at bruge de mange penge til?!
HV

Hvem sætter verden i brand?

Af Leon Nikulin, forfatter, dr.phil.

Lige før muslimernes Ramadan og et år efter at Jyllands-Postens Muhammedtegninger, bebudede TV-2 et interview med JPs bladtegner Kurt Westergaard, der havde tegnet Muhammed med en bombe i turbanen. Udsendelsen blev annonceret på følgende måde: "Han, (Kurt Westergaard), fortæller sin historie. Fortryder han eller ville han gøre det igen og endnu engang risikere at sætte verden i brand?" Tegneren fortalte, at han har bare gjort sit kunstneriske arbejde. Jyllands-Postens læsere har udmærket kendskab til KWs mange satiriske tegninger af de kommunistiske profeter (guder) Marx, Lenin, Stalin og Mao. Men ikke engang de allermest fanatiske beton-kommunister i Sovjetunionen eller Østeuropa har sat ild til de danske ambassader, afbrændt det danske flag eller brugt andre pogram-

former som hævn for Kurt Westergårds mesterlige karikaturer. Det er jo ikke hans skyld, at den kommunistiske ideologi blev smidt på lossepladsen eller fordi Sovjetunionen gik i opløsning sammen med den grusomme GULAG. Så længe han lever i et demokratisk land hvor ytringsfrihed er et grundværdi for alle borgere er KW på ingen måde forpligtet til at bruge sit kunstneriske talent efter de forskrifter, som bruges i den arabiske verden. Verden blev ikke sat i brand på grund af Muhammedtegninger; den blev sat i brand fem år før tegningerne blev offentliggjort, nemlig den 11 september 2001, da 19 mænd med arabisk baggrund der havde fået deres uddannelse i Vesten, styrede 3 passagerfly ind i World Trade Center og Pentagon. Ved denne lejlighed blev ingen arabiske ambassader eller arabiske flag blev sat i brand, selv om tragedien kostede ca. 3.000 menneskeliv.

Den civiliserede vestlige verden betragtede tragedien og forbrydelsen som en cocktail af islamisme, fanatisme og almindelig kriminalitet. De mange brutale terroraktioner i Vesten samt i de muslimske lande, mod uskyldige mennesker, har skabt en atmosfære af angst, uvenskab og modvilje. Det er svært at forstå formålet med TV-2s gådefulde udsendelse, der kynisk beskylder kunstnere og ikke terrorister for at sætte verden i brand. I et interview om de muslimske landes forhold til Danmark (23 september), siger den danske udenrigsminister Per Stig Møller, følgende: "Muhamed-krisen har overhovedet ikke spillet nogen rolle. Efter en stribe kontakter med muslimske kolleger, ved FN's generalforsamling i New York. Håb om fredsprocessen i Mellemøsten er tilbage på sporet". Men samtidig advarer han mod at vente en hurtig afslutning på krigen mod terror...

Dogmer kontra videnskab

Af Tomas Kierstein

Det gik for snart længe siden op for mig, at der grundlæggende er to - væsensforskellige - måder at forholde sig til et givet emne på.

Den første måde er den, hvor man lader erfaring og tilegnelse af faktisk viden stå som de eneste kilder til den holdning, som man får til emnet. Den anden indgangsvinkel er den, hvor man, endnu før man har viden eller erfaring at bygge på, har en bestemt holdning til emnet.

Den første måde at forholde sig på, kan man passende kalde fordomsfri, mens den anden er fordomsfuld, som udgangspunkt.

Dog netop kun som udgangspunkt! Hvis man nemlig går lidt videre i processen, så sker der på nogen bestemte områder noget underligt med fordommene. Det er i hvert fald tilfældet, hvis man skal tage den definition på fordomme til troende, som er den gængse politisk korrekte måde at anvende begrebet på.

Iflg. denne definition er der nemlig adskillige områder, hvor erfaring og fakta vedbliver at kunne betegnes som fordomme. Faktisk synes det efterhånden at være sådan, at bare det at søge faktuelle oplysninger på bestemte områder, i sig selv kvalificerer den nysgerrige til, at få betegnelsen "fordomsfuld" hæftet på sig.

Den første måde - den i udgangspunktet fordomsfrie - er den videnskabelige metode. Man undersøger, og det denne undersøgelse viser, er så sandheden, i den betingede grad som ens teknologiske stadi, adgang til oplysninger og grundviden tilsiger. Denne metode spørger altså om hvordan virkeligheden ser ud, og dens målestok er derfor kolde definitioner, såkaldte kvantitativt, hvilket er et fornemt ord for mængde. Hvor mange æbler der er på bordet kan dårligt diskuteres, det er et faktum, når de først er blevet talt. Kun en bedre og mere eksakt måde at tælle på kan ændre resultatet. Det vil dog stadig være et spørgsmål om hvor mange æbler der er, aldrig hvor mange man ville ønske der var, eller hvordan man ville ønske de skulle smage.

Den anden metode tager udgangspunkt i hvad man drømmer om. Den spørger ikke om hvordan virkeligheden ser ud, for den er ikke så meget interesseret i virkeligheden, som i hvordan denne omskæbnes, så den bliver god, rar, lykkelig, retfærdig o.s.v. Denne metode er uvidenskabelig. Dens definitioner er kvalitative, hvilket er et fint ord for smag og behag. Om æblerne på bordet smager godt eller dårligt, det er helt op til den der smager på æblerne, skulle man tror.

Videnskaben er ved at blive farlig for den politiske korrekthed, for det er i al sin grue ved at dæmre, at rigtig videnskab ikke kan spændes for nogen vogn.

For den drømmer, der bruger denne anden metode, er det imidlertid ikke sådan. Vedkommende er slet ikke interesseret i hverken at tælle de forhåndenværende æbler, eller i at smage på dem, men udelukkende i at insistere på, at et rigtigt æble endnu ikke findes - endnu - andre steder end i vedkommendes drøm. Følgerigtig er ethvert eksisterende æble en konkurrent til det "virkelige" æble i drømmen. Ja, de er slet ikke æbler, og er som sådan fornærmelser mod det rigtige æble.

Denne måde at tænke på er essensen af religiøs tænkning, og den gennemsyner også de politiske ideologier. Det er såre menneskeligt, for ingen kan lide at få at vide, at ens fantastiske evighedsmaskiner, som man har drømt om siden man var barn, ikke kan fungere p.g.a. kedelige og uheldige omstændigheder som f.eks. den newtonske fysik eller kvantemekanikken. På den anden side vil de fleste mennesker bøje dem for virkeligheden, og anerkende de to mulige konklusioner; enten vil det aldrig kunne lade sig gøre, eller også mangler vi endnu den viden, der måske/måske aldrig vil gøre det muligt at realisere drømmen.

Der findes dog også mennesker, der ikke vil acceptere hverken ventetid eller endnu værre, muligheden for, at deres drøm aldrig kan realiseres. Nu om dage

lovsynger man sådanne mennesker som idealister. Jeg vil stadig kalde dem drømmere.

I forne tider anså man sådanne mennesker for gale og farlige. Desværre gik man for vidt med det synspunkt, og endte med at brænde folk af for at sige det, som senere er blevet til almen viden.

Nutidens drømmere udnytter disse historiske tragedier til, at tage virkelige videnskabsfolk til indtægt for deres drømme. Men de gør det på et forkert grundlag, ja, de bytter om på rollerne. Folk som Galilei, da Vinci, Newton m.fl. drømte ikke først og fremmest. De var højt begavede mennesker, hvis hjerner producerede associationer ud fra rationaler og observationer. Galilei ønskede ikke at universet var centreret om solen, han konstaterede det, og havde modet til at turde tro på sine observationers gyldighed. Det er ikke det samme som at være en såkaldt visionær, det er at være en hæderlig og fagligt kompetent videnskabsmand. Hverken mere eller mindre.

Dagens drømmere er slet ikke Galileis åndelige efterkommere, de er tværtimod inkquisitionens efterkommere. Hvor inkquisitionen ønskede at beskytte det skolastiske verdensbillede, der ønsker nutidens drømmere at beskytte de politisk korrekte dogmer.

Det er påfaldende, i hvor høj grad disse dogmer, fortidens og nutidens, ligner hinanden. Middelalderens Romerkirke drømte om én verden, hvor der herskede harmoni, fordi alle anerkendte kirkens dogmer. Paven og kejseren af det Hellige Tysk-Romerske rige rasede mod munken Martin Luther. Det var ikke fordi han var en visionær, drømmende nytænkter, men fordi han læste Biblen med briller, som med rimelig god ret kan siges at være videnskabelige, og simpelthen sagde højt hvad han havde læst.

Det videnskabelige bestod i, at han lod kilderne tale for sig selv. Han søgte svar på hvad Evangelierne egentlig siger. Dermed ændrede han teologien fra at være en skolastisk øvelse i at bekræfte, hvad man gerne ville tro, til at være en forholden sig til, hvad grundlaget for tro

eller forkastelse reelt er. Det er og bliver videnskab, om man tror på Gud ud fra resultatet, eller ej.

Det Romerkirken forlangte var ikke blot, at man skulle tro på Gud. Det var reelt ikke afgørende, og heller ikke muligt, idet troen jo pr. definition er skjult, og en bekendelse af den blot kan udsiges som en bekvemmelig løgn, mens man lægger sit ansigt i tilpas fromme folder. Romerkirken forlangte, at enhver skulle acceptere dens drøm om at forene verden, at denne drøm var det absolutte gode, samt at den havde patent på at formulere det grundlag, der gjorde et sådant ophør af verdenshistorien muligt.

Den politiske korrekthed prædiker i dag den samme vision om én verden, som Romerkirken gjorde, og til dels stadig gør. Der er også fuldstændig sammenfald mellem fortid og nutid, med hensyn til den defamering som bliver enhver kritiker eller skeptiker til del. Kætterbål og strækkebænk er ganske vidst skiftet ud med karaktermord og berufsverbot. Undertrykkelse er et tidløst begreb, men metoderne raffineres fra tid til anden.

Derfor kan det ikke undre, at den politiske korrekthed ikke kan modstå islam. Modstå er et rigtig godt ord, fordi ordet er dobbelttydigt, og fordi begge betydninger rammer plet. Den politiske korrekte vision kan hverken modstå islam i betydningen at modstå dens angreb, ligeså lidt som i betydningen at modstå dens frieri.

Grunden til begge forhold er den samme, og den er indlysende. Det der grundlæggende kendetegner islam, er nemlig det, der også er kernen den politiske korrekthed, nemlig drømmen om et menneskeskabt verdensrige. Derfor hersker der på det felt simpelthen intet at være uenige om. Da den politiske korrekthed ikke anerkender noget andet, end sit eget krav på universel gyldighed, som legitimering, mangler der et absolut, der kan sige hvorfor. Her står den overfor islams absolutte underkastelse overfor den fjerne, uudgrundelige og urørlige Allah. På det punkt er det simpelthen islam, der har noget, som den politisk korrekte vision mangler; rodfæstethed.

Den rodfæstethed, som den politiske korrekthed savner, er, i vores kultur, hvor den er opstået, synonym med kristendommen. Den kan bare ikke bruges

i politisk korrekt tænkning, for kristendommen vil ikke vide af menneskeskabt retfærdighed. Kristendommen er i vejen, ja, med sin tale om alles skyld i forhold til Gud, er den en torn i øjet på det menneskeskabte paradisis entreprenør.

Den videbegærlige er parat til at revidere sit syn på virkeligheden. Dogmatikeren ønsker at leve i fred med sin uvidenhed.

Indtil for få årtier siden så den politisk korrekte vision derfor videnskaben som en allieret. Videnskaben skulle aflive kristendommen. Det har den selvfølgelig ikke gjort, for det kan den pr. definition ikke. Kristendommen er ikke afhængig af en statisk opfattelse af verden. Udsagnet om Jesus som Kristus er ikke afhængigt af om skabelsesberetningen kan holde videnskabelig vand. Udsagnet kan stå alene, fordi det drejer sig om ren tro eller ren forkastelse af et eneste udsagn, der hverken kan bevises eller modbevises med denne verdens målestok.

Kristendommen besvarer spørgsmålet om, hvorfor verden er til, mens videnskab aldrig kan svare på andet end spørgsmålet, hvordan verden blev til. Kristendommen er urørlig, usårlig og umulig at fornærme med brug af videnskab.

Videnskaben kan derimod risikere at undsige en hvilken som helst menneskeskabt drøm, fordi den pludselig kan afsløre sammenhænge, der kuldkaster det verdensbillede, som var fremherskende på det tidspunkt, hvor drømmen først blev drømt. Videnskaben er ved at blive farlig for den politiske korrekthed, for det er i al sin gru er ved at dæmre, at rigtig videnskab ikke kan spændes for nogen vogn. Den politiske korrekthed er afhængig af, at der sættes grænser for videnskaben, så den ikke pludselig finder ud af - og offentliggør - noget, som passer pinagtigt dårligt ind i visionen om det menneskeskabte utopia.

Alt dette tegner et mere og mere tydeligt billede af en politisk korrekthed, der påstår sig moderne og hvilende på videnskab, men som har mere og mere travlt med at argumentere for, at udsagn, der kan støde andres religion - læs islam - bør censureres på den ene eller anden måde. Grunden er indlysende. Den politiske korrekthed er ligeså bange for videnskaben som islam, for den bygger på antagelser, der har karakter af rene drømmerier, og som kan væltes med en tilfældig opdagelse på naturvidenskabernes område.

Ved at hykle medfølelse for muslimerne som personer, kan den både skabe en præcedens som gavner den selv, og samtidig lefle for en stærk spiller, som den både frygter og er ikke så lidt misundelige på. Den politiske korrekthed og islam er begge lovreligiøse størrelser, der er afhængige af det synlige og udsagte. Derfor er de bange for det samme; først og fremmest kristendommen, og i stigende grad videnskaben.

Jeg vil kun henvise til et aktuelt eksempel, men jeg synes det er betegnende. Jeg aner ikke om Prof. Nyborg er en hæderlig forsker, det har jeg ingen forudsætning for at udtale mig om. Hvad jeg derimod kan se er, at den paniske måde han bliver behandlet på, af andre forskere, der dyrker rene behavioristiske teorier, ikke tyder på, at disse tør lade kendsgerningerne stå alene. Hvad er de så bange for? Hvorfor dette nærmest fatwa-agtige raseri? Hvorfor imødegår de ikke Nyborg med rene fakta. Er det mon fordi de ikke har noget at modgå ham med?

Man kan yderligere også belyse det nære slægtskab mellem den politiske korrekthed, sidste århundredes to store totalitarismer og islam ved, at stille sig selv nogle spørgsmål:

For det første; hvorfor er det lige netop i den kristne kulturkreds, at den politiske korrekthed er opstået?

For det andet; hvorfor skete det for alvor efter reformationens opgør med kirkens verdslige magt?

For det tredje; hvorfor fostrede netop den vestlige kultur kommunismen og nazismen?

For det fjerde, og vigtigst; hvorfor skete der ikke noget lignende indenfor den islamiske kultur?

Det grundlæggende svar på de tre første spørgsmål er, at det er en indlysende konsekvens af lysten hos os mennesker til at fornægte kristendommens tale om, at vi er syndere, der ikke kan udfri os selv, og ikke kan skabe et paradys.

Denne lyst forstærkedes for alvor efter opgøret med de dele af middelalderens katolske teologi, der ikke kunne slippe gerningsretfærdighedens lokkende mulighed for, at være dog en smule mindre falden end naboen.

Ideologierne frister på samme måde med deres undsigelse af kristendommens forkyndelse af synd og skyld. De tilbyder at opfylde behovet for at føle sig i salveten, og at være del af de retfærdige, der bygger et menneskeskabt paradys.

Svaret på det fjerde spørgsmål sætter det hele i relief:

Islam er den mest rendyrkede politiske korrekthed, og samtidig den mest radikale anti-kristendom, i sin endelige og til formålet perfekte form, og den har eksisteret i 1400 år. Den er summen af alle ismerne, fordi den er summen af anti-kristendom, anti-videnskab og anti-modernitet. Indenfor islam er der ikke

noget spændingsforhold mellem menneskets selvopfattelse og troen, og derfor heller ikke nogen lyst til oprør. Islam fortæller os selvtretfærdige mennesker, lige hvad vi så gerne vil høre: Ikke bare kan man både være ren og nå paradys ved egen kraft, det er ovenikøbet lige nøjagtigt det man skal gøre for at være guddommen tilpas. Sempelthen enhver farisæers vildeste drøm.

De politisk korrekte, der prædiker fordomsløshed, er i virkeligheden dybt afhængige af den ultimative fordom; at de pr. definition har retten på deres side. Følgerigtigt er de truet af både kristendommens udsagn om arvesynden, og af den videnskabelige tænknings illusionsløse nøgternhed. Derfor har de fælles interesser med islam, og derfor kan man høre dem pukke på kammertone, tolerance og andre trylleord, der skal få os til at bøjne nakken.

Bøjer vi nakken, så er det fordi vi også er fristede af den rare varme fornemmelse af at føle os gode og retfærdige. Det kan man ikke sige sig fri for, men man kan tage sig selv i nakken og indse at det er sådan, og så bede dem om at rende og hoppe. De kan hverken velsigne eller forbande med nogen vægt. Det virkelige menneske, der ikke tilhører os,

det har de ingen magt over, så hvad de kalder én, er fuldstændig ligegyldigt.

Der er kun én ting at gøre ved det; at man siger hvad man ser, ligefremt og ud af posen. Hvem der bliver stødt over det skal man blæse på. Hvis ikke de kan tåle at høre hvad der er kristeligt sandt h.h.v. faktisk uomtvisteligt, så er de ikke værd at tage hensyn til. Des mere de vrisser og truer og sprutter og skoser, des bedre. Så ved man, at det man har sagt til dem, har ramt hvor det skulle.

Der kan ikke være tale om dialog mellem løgn og sandhed. Den kristne, da især den gejstlige, der siger at noget som helst andet end Kristus kan rumme en guddommelig sandhed, han er ligeså sørgelig og ynkværdig en pjalt, som den videnskabsmand, der ikke tør sige at 2+2 er 4, fordi nogen kunne blive fornærmet over det.

Videnskabelig indgang til fakta er i rendyrket form at være det givne tro. Det er faktisk en kristen dyd, ja, måske i virkeligheden den eneste sådanne, som nogen kan bryste sig af uden, at man forfalder til selvtretfærdighed. Sandheden og virkeligheden har det fint med hinanden, men ideologer og lovreligioner er bange for begge dele.

Katten begiver sig i Munke-Orden

En fabel af Ludvig Holberg

Katten, saasom den merkede at Jagten tog meer af, efterdi Musene, der nøye havde udstuderet alle hans Konster, idelig stode paa Skildtvagt for at beskytte sig imod ham, besluttede at begive sig i Munkeorden, for under Hellighedens Maske desbedre at kunde besnære. Han lod sig derfor af en Farve sværte, og gav tilkiende, at han nu som Munk havde vendt Verden Rygg. Da dette kom Musene for Ørne, opvakte heftig Glæde blant dem, saasom de meente nu at være befriede for al Frygt og Fare, efterdi Munkene intet Kiød maa æde. De lod sig derpaa ikke alleene frit see udi Kattens Nærværelse, men endogsaa familiariserede sig med ham. Katten blev en Tiid lang ved sin Opførsel, for at gjøre dem meer og meer troehiertige. Endeligen, da en stor Hob af Muus havde forsamlet sig, og han saae Leylighed til en god Fangst, tog han Masken af og myrdede dem alle, saa at

ingen af dem undkom, uden een eneste Muus, som sagde, at Katten var slem tilforn, men at han var bleven reent bandsatt, siden han blev Munk.

FABELEN LÆRER, AT AF ALLE ULOVLIGE MIDLER TIL AT BESNÆRE, INTET ER SIKKERE END DET SOM SKEER UNDER HELLIGHEDS MASKE.

Overstående lille fabel stammer fra Ludvig Holbergs Moralske fabler. Den indlysende morale ved denne fabel synes at være ganske klar, nemlig at det bedrag, der sker under nobelt dække, ofte er det mest vellykkede. Set i et nutidigt dansk perspektiv synes det imidlertid relevant yderligere at fremhæve følgende væsentlige moralske slutning:

En kat vil altid, uanset hvilke maske, den iklæder sig, være en kat med alle de

for denne art karakteristiske egenskaber. Det følger logisk heraf, at en kat aldrig vil være i stand til at etablere fredelige og venskabelige relationer til mus. Disse vil altid være i permanent fare ved en kats tilstedeværelse i deres nærvær, og de vil, dersom de lade sig bilde noget andet ind, betale for denne fejlslutning med selve deres eksistens.

Dette bør give alle nutidige kritisk tænkende danskere stof til eftertanken i relation til de af vore "vise" fædre på Christiansborg inviterede muslimske gæster. En muslim altid være muslim, uanset om vedkommende nu er "demokratisk muslim", "velintegreret", eller "veluddannet", eller hvilken maske han i øvrigt vælger at i klæde sig. I relation til den danske befolkning vil konsekvensen af muslimers tilstedeværelse i deres livsrum altid være den samme som kattens i musenes.

Glenn Pacharzina

Hustyrannen

Louise Friis Jensen er imod sin vilje blevet påtvunget et særdeles ubehageligt bekendtskab.

Hvordan slipper man af med en hustyrann, som ikke frivilligt har tænkt sig at forlade sin erobring?!

Der er kommet en hustyrann i mit hjem. Ikke sådan at forstå at jeg har inviteret ham – ensidig budt ham indenfor.

Nej han er kommet af egen drift, og mine naboer har insisteret på at han skal blive boende.

I mit hjem.

I begyndelsen - da han var alene - var han servil og falskelig ydmyg.

Men da hans venner, familie, landsmænd og frem for alt trosfæller på hans opfordring og på eget initiativ begyndte at banke på min dør, ville han bestemme mere og mere.

Alene deres antal begyndte at sætte dagsordenen. I demokratiets navn. Den styreform som de ellers foragter.

Han har bestemt at han vil have mere plads. Mursten for mursten. Rum for rum - og jeg skal vige.

Han har bestemt at hans religion er min overlegen - og at jeg har at indordne mig under dette.

Han vil bestemme hvad mine børn må tegne - og gud nåde og trøste dem - hvad de *ikke* må tegne.

Han vil bestemme hvilke billeder vi må have hængende - og frem for alt hvad der ikke må vises.

Han vil bestemme hvilke film vi må se - og hvilke film der ikke må laves.

Han vil bestemme hvilken kunst mine øjne må hvile på - og hvilken kunst han skal destruere.

Han vil bestemme hvad der må tales om i hjemmet - og i særdeleshed hvad der *ikke* må tales om.

Han vil bestemme hvad der må tænkes indenfor og udenfor hjemmet - og hvad der *ikke* må tænkes.

Han vil bestemme hvad jeg må have i mit køleskab - og hvornår jeg må spise det.

Han vil bestemme om han vil give til husholdningen - hvilket han ikke gør hvorfor jeg må punge ud.

Han vil bestemme hvorledes min familie skal gå klædt - og i særdeleshed hvordan jeg skal gå klædt

Han vil bestemme at der ikke er plads til latter og ironisering - hvorimod han må sige hvad han vil.

Han forlanger til sidst min bil, mit indbo og mit hus, og hvis jeg ikke følger ham tager han det med magt.

Han forlanger slutteligt at hans love, leveregler, omgangsform, religion og styre bliver indført i mit hjem - mod at mit må vige.

Han giver fanden i min frihed og forlanger de tilstande i mit hjem som han selv påstår sig flygtet fra.

Han kalder mig sprogets værste gloser fordi jeg forholder ham disse ting.

Han kalder mine hunde for urene

Han kalder mine sønner for svin

Han kalder mine døtre for ludere

Han kalder min mand for vantro

Hvis mine forældre - der hele deres liv har gået i roerne for ham og hans følge - drister sig til at kritisere ham i det offentlige rum, bliver de truet på deres levebrød.

Hvis mine sønner kommer i vejen for hans vrede risikerer de at blive stukket, slået og sparket ned.

Hvis mine døtre er i nærheden når hans seksualdrift melder sig risikerer de at blive voldtaget.

Hvis jeg drister mig til at sætte spørgsmålstegn ved alt dette, råber, skriger, spytter og truer han.

Han brænder mit flag, forsøger at sætte ild til min baghave og tænder bomber hos mine naboer.

Med trusler, knyttede hænder og køkkenknive truer han sig til at vi forholder os i ro.

Og han tøver ikke med at lade handling følge på ord.

Uden jeg vidste af det og uden jeg blev spurgt blev mit hjem for 30 år siden erklæret for "åbent hus".

Huset er Danmark.

Og min tyrann og plageånd møder du dagligt på gader og stræder.

Hans forhånelser, trusler og krav mod

os møder du alle steder

Hans danske venner og medløbere møder du i avisens spalter og TV's redaktioner.

Hans sønner møder du i nattelivet og i hele kvarterer som de har erklæret for danskerfrie områder.

De fleste af hans døtre bemærker du vel knap nok. Tilhullede og undertrykte falder de i eet med væggen.

Men hans vrede og vildskab over ikke allerede at være herre i *dit* hus møder du utilsløret *hver* dag.

Og som en anden gennembanket husmor der skammer sig over at være *offeret* i et voldsramt hjem har alt for mange valgt at lade stå til i alt for lang tid.

Tiden har hustyrannen brugt effektivt og forlanger nu større og større respekt om sin person.

Men han har ikke fundet ud af at respekt er noget man gør sig fortjent til - og ikke noget at man kan forlange.

Han kræver din underdanighed for hans egen indbildte overlegenhed.

Men han har ikke indset at vi giver pokker i hans krav og ynkelige selvhøjtidelighed.

Han kræver mit hus og herefter din vej - og denne vej går igennem vores by og slutter først ved vort land.

Han kræver alt og vil herefter have mere.

Men han har ikke indset at han intet får ved trusler og krav - udover modstand.

Og modstand dét skal han få.

Modstand til det sidste

Modstand indtil han og hans fæller er afnaturaliseret og repatrieret.

Modstand indtil disse hustyranner har fået frataget deres statsborgerskab og er blevet hjemsendt.

Først da får vi vort hjem tilbage.

Louise Friis Jensen

Orhan Pamuk

Jeg vil præsentere mine karakterer som mennesker. Der er bag den politiske islam. Derfor bliver jeg nødt til at forstå dem.

Orhan Pamuk.

Selv om Nobelpriskomiteen officielt ikke er et politisk organ, har Komiteen gode muligheder for at sende et signal til despoter og andre anti-demokratiske kræfter.

Ved at vælge den tyrkiske forfatter Orhan Pamuk som årets Nobel-pristager i litteratur, er der sendt en besked til den tyrkiske regering om, at undertrykkelse af meningsudveksling,-og mindretal,

ikke er noget der bliver godtaget af civiliserede nationer.

Ar prisen tildeles samme dag, man i det franske parlament vedtager en lov, der gør det ulovligt at benægte ottomanernes folkedrab på armenierne under Første Verdenskrig, gør ikke beskeden nemmere for den tyrkiske regering.

Orhan Pamuk var for et årstid siden anklaget for at have udtalt sig kritisk om Tyrkiets folkemord på armenierne. Den tyrkiske anklagemyndighed opgav dog sagen.

Om den glædelige begivenhed fra Nobel-Komiteen, skriver den italienske avis Corriere della Sera følgende, under overskriften " Sejr over åndsformørkelsen"

"... Det er godt nyt for dem, som modløst ser med hvilken lethed, man undertrykker forfatteres, journalisters og intellektuelles ytringsfrihed. Og ikke som en overleveret rest af gammel åndsfor-

mørkelse, men som et udtryk for en ny intolerant og aggressiv fanatisme, som i frihed ser symptomet på en fordærvet ånd, og i det frie ord direkte tegnet på en depraveret moral.

For denne fanatisme er tildelingen af Nobelprisen til forfatteren Pamuk indbegrebet af et nederlag. (...)

Fra Frankrig og Holland breder der sig i hjertet på det civile og tolerante Europa en ny frygt for at tale, en frygt for at udtale sig og frit offentliggøre ideer og synspunkter om brændende og kontroversielle emner.

Her risikerer man ikke fængsel, men lynching, ikke håndjern, men isolation. Også af denne grund bør man glæde sig over prisen til en forfatter, som har fastholdt sit synspunkt, ikke har bøjet sig, men har vovet at angribe afgørende spørgsmål..."

Poul Vinther Jensen

Dialog, der dræber demokratiet

Af Anders Bruun Laursen

Skønt han vidste, at fransk kultur ikke kunne forenes med muslimsk, forbrødrede den ydmygede Charles de Gaulle sig med muslimerne efter Evianforhandlingerne 1961 for at skabe en stærk modvægt mod 2. Verdenskrigs sejrherre, angelsakserne. Han og hans efterfølgere tillod kynisk muslimsk masseindvandring. Følgen begyndte man at se i efteråret 2005. Efter den store oliekrise i 1973 sluttede EF-landene sig til denne "europæisk-arabiske dialog" for at få rimelige oliepriser. I 1975 indledtes derfor "Eurabiasamarbejdet": Europæerne måtte gøre fælles front med muslimerne mod Israels 1967-erobringer, tage imod islams fødselsoverskud som "vandrende arbejdstagere", sikre disses familiesammenføring i Europa samt udvide kendskab til arabisk kultur. Endvidere måtte europæerne slå ned på fremmedhad og "racisme" (Mogens Glistrup). I 1995 afløstes "Eurabia" af Euromediterranien projektet, som er en frivillig aftale, der dog af EU tages som et juridisk bindende dokument, mens araberne blot tager fordelene deraf. Der skal samarbejdes

på næsten alle områder af samfundslivet mellem EU, Marokko, Algeriet, Tunis, Ægypten, Det Palæstinensiske Selvstyre, Jordan, Syrien, Libanon, Tyrkiet og Israel. Især skal der laves et fællesmarked, økonomisk integration begyndende 2010 og et kulturelt område uden "dem" og "os".

På Napolimødet mellem de euromediterranske udenrigsministre i decbr. 2003 tilbød EU desuden partnerlandene EUs

4 grundlæggende rettigheder: fri bevægelighed for varer, tjenesteydelser, kapital og mennesker: Dvs. åbning for den udemokratiske islams folkesluser.

Bukovskys afsløringer om Gorbatsjovs EU-kup

D. 27.02.06 offentliggjordes et interessant interview med den tidligere sovjetdissident, Vladimir Bukovsky, der af Yeltsin blev hjemkaldt som vidne i en retssag mod sovjetregimet. I den anledning fik han adgang til hemmelige sovjetdokumenter og kendskab til flg.: I 1985 kom en deputation af nedtrykte italienske kommunister til Gorbatsjov: P.g.a. liberaliserings/velstandsbølgen i Europa var revolutionsånden væk og generationer af socialisters arbejde spildt. Året efter sagde vesttyske socialdemokrater det samme. Gorbatsjov aftalte derefter med dem at kapre EU-projektet indefra og styre det i retning af en socialistisk forbundsstat. Statsemblemerne er der jo også nu: Unionen, flaget, "nationalmelodi", parlament – og ønsket om en forfatning. Gorbatsjov er tilhænger af Euromediterranien som led i "World Governance" (verdensstyrelse).

Bukovsky sammenligner EU-kommissionens udemokratiske embedsmandsvælde uden politisk ansvar med Sovjets Politbureau – og det magtesløse EU-parlament med Øverste Sovjet.

Socialisternes bestræbelser i retning af Euromediterranien

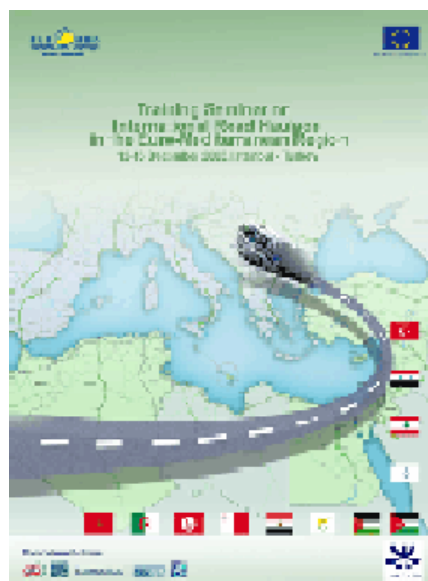
Herefter oplevede man, at socialister skiftede fra EU-modstand til EU-positiv holdning. Det gælder f.eks. SF. På bladet "Nyt Europa"s hjemmeside ses nederst "Et bud på en helt ny dagsorden for Europas Centrum-Venstre": Vore forfædre skabte det nationale demokrati. Vi skal skabe det grænseløse europæiske demokrati. Derpå ligger det globale demokrati lige for.

Man er i gang med at samle EU-parlamentets centrum-venstrepartier i en blok for derved at kunne vinde parlamentsvalget i 2009. Hjælp påregnes fra højrefløjen, hvilket er troligt nok i betragtning af bl.a. vor udenrigsministers, Gitte Seebergs, DIs, Arlas og Landbrugsrådets direktørers skrupelløse globaliseringsbestræbelser. Bestræbelserne støttes angiveligt af EU-kommissionens 1. viceforkvinde og øverste ansvarlige for EUs (manglende) kommunikation, Margot Wallström. Men ingen lægger planerne om Euromediterranien – EUs afløser - ud til folkeafstemning!

Medicensur: Fortielse af Euromediterranien

På et møde i Wien d. 22.05.06 rådede EUs kommissær for udenrigsanliggender og naboskabspolitik, Benita Ferrero Waldner, en udvalgt flok mediefolk til at pålægge sig selv censur og sørge for, at denne blev håndhævet i egne rækker. "Ganske vist er ytringsfriheden en del af vor tradition – men den kan kun bevares, hvis den omgås med ansvarlighed – med henblik på at fremme tolerance i Euromediterranien"! truede hun. F.ø. takkede hun for mediernes hidtil udviste "entusiasme og pligttrøskab". I 2005 meddelte Euromediterranien-institutionen Euromed & The Media, at man kun ville henvende sig til en lille kerne af loyale mediefolk, som skal viderebringe oplysninger til offentligheden på en sådan måde, at det gavner dialogen med muslimerne. Altså regelret medicensur. Derfor – og af frygt for, at bilderbergeren og den Rockefeller-håndplukkede TC'er Tøger Seidenfaden skal holde øje med dem - er mediernes politisk korrekte. Og vil ikke røre begrebet Euromediterranien med en ildtang. Følgen er, at Euromediterranien

er helt ukendt, skønt den vil fjerne vor gamle danske kultur totalt i løbet af få årtier – og snyde os for en demokratisk debat om vor fremtidige identitet.

Propagandaapparaterne manipulerer Euromediterranien's religions/kulturskifte ind

Den engelske liberale politiker Edmund Burke skal have sagt: "Den egentlige fare er, når friheden gnaves væk i bidder for formålstjenlighedens skyld."

Vore politikere er energisk engagerede i at genopdrage os til globalisering/islam. Genopdragelsen sker ved hjælp af UNESCOs Kulturkonvention af 20.10.05, der forbyder integrationsbestræbelser og forlanger fremning af f.eks. muslimsk kultur, sprog og religion. Alt imens Cairo-Deklarationen, der sætter shariaen over alle andre bestemmelser, og som er anerkendt som fuldgyldig del af FN's menneskerettigheder, sikrer muslimerne mod konventionen. Vort udenrigsministeriums Dansk Center For Kultur og Udvikling (CKU) kalder vor religion og kultur for stereotyper og fordomme og har indgået samarbejdsaftale med ISESCO, hvis charterartikler 4 og 5a vil hindre muslimsk integration og udbrede islam til hele verden. Sammen med Anna Lindh Foundation, som med EU-accept er stiftet af Den Arabiske Liga, Europarådet og UNESCO, skal CKU skabe et område uden "dem" og "os", ændre journalistiken til sympatiskabende kulturjournalistik (jvf. DR2-TV: bl.a. Adam & Asmaa, Ramadankalender). Vor kulturminister har lovet os flere muslimske udsendelser, efterhånden som den muslimske befolkningsandel tiltager.

Man vil flette vore journalister sammen med muslimernes i fælles projekter og udvekslinger – hvilket også skal gælde kunstnerne i styrede "fælleslaboratorier" – såvel som vore skolebørn og unge. "Dialog" betyder her den urokkelige islams sejr over vore holdningsløse og "tolerante" deltagere. Over deres halal-slagtede skolemads- og vort fjerkrækød er "Allah den Størstes" navn nævnet. Undervisningsmaterialet skal ændres. Multi-kultur skal være læseplanernes vigtigste indhold. Storslåede ungdomsfestivaler skal hjernevaske vore unge yderligere ("Images of The Middle East", hvor et saudisk forbud mod jødisk deltagelse diskriminerende blev efterkommet af CKU!). Statsministeren har nylig betegnet forandringerne i udenrigsministeriet som spændende!

Regeringen arbejder for islamisk Euromediterranien med danskhed som hult begreb.

"Dialog" mellem urokkelige muslimer og vore tolerante, holdningsløse journalister, kunstnere og skolebørn skal bringe det uundgåelige mål: Vor kulturs undergang. Dette er et led i den religiøse "Nye Verdensorden" (Gorbatsjov 1988, præs. Bush sen. 1990/91, Bruun Laursen, "Danskeren" sept. 2006). Anderledes kan jeg ikke udlægge regeringens CKU- aktiviteter og min nylige korrespondance med statsministeren. Jeg stillede ham spørgsmålene: 1: Hvorfor har statsministeren, regeringen og medierne absolut intet fortalt os om Euromediterranien projektet - skønt projektet nu har bestået i 11 år? 2: Hvorfor er vor regering ved hjælp af udenrigsministeriets CKU, UNESCO samt Anna Lindh Foundation i færd med at fjerne vor 1000-årige kristne danske kultur og erstatte den med islam? Statsministerens svar var en gentagelse af EU-referatet af 28.11.03 fra Napolimødet - og altså en bekræftelse af åbningen for islams folkesluser til Europa. Hans angivelse af demokratisk og økonomisk fremgang som betingelse kan man efter farcen omkring optagelsesforhandlingerne med Euromediterranien-partnerlandet Tyrkiet se bort fra: Skønt Tyrkiet slet ikke opfyldte EU's forhåndsbetingelser, indledte EU alligevel optagelsesforhandling med Tyrkiet efter pres fra præs. Bush jun.: Vasallen EU adlød verdensregeringen! Statsministeren ønskede ang. ikke at besvare mine spørgsmål! Det ønskede ej heller EU-kommissionens Margot Wallström i

maj 2006 .

Det synes som om danskernes kærlighed til Danmark og Dannebrog ikke passer ind i globaliseringen. Muslimerne har ikke danskernes fædrelandstilknytning – er knyttede til den internationale umma og vil have en muslimsk verdensstat. Muslimerne gør som deres ledere befaler. Danskerne kan derimod finde på at stemme nej til euro og Maastricht. Vel bl.a. derfor er der åbenbar politisk enighed om, at vor kristne og nationale identitet skal manipuleres væk og Danmark islamiseres.

Euromediterranien har en antikristelig dimension

Euromediterranien religiøse dimension understreges af, at paven i forlængelse af 2. Vatikanconcil i 2006 for 20. gang afholdt 2 dages fælles bønne-møde med bl.a. muslimer i den tro, at f.eks. vor Gud og Allah er den samme . Hvilket er en logisk umulighed, idet Allah og hans ”profet” Jesus (sura 61:6) ikke vil vide af nogen søn (sure 3:151, 5:73-75,18:4-5) og forlanger alle dræbt, som påstår, han har en sådan (sura 9:1-15) - mens Kristus er vor Guds søn, der siger, at ingen kommer til vor Gud uden gennem ham (Johs. 14:6). Og hvordan kan Kristi krav om at elske næsten som sig selv forenes med Allahs krav om drab på de vantro ? Trods dette kappes paven og protestantiske præster i modstrid med 2. Johs brev: 7-11 om at respektere islam (= koranindholdet) dybt: Pavens undskyldninger, folkekirkepræsters forargede politiske juleprædiken, 4 biskoppers ”hyrdebrev”, ”dialog” med muslimske gejstlige, skjul af afviste muslimer i misforstået ”kristen” næstekærlighed: Den barmhjertige samaritana-

ner tog ikke sin næste med hjem. *Store dele af kirkerne viser nu igen, at de blot er ideologiens- ikke Kristi redskaber.*

Vore politikere er naive og rettroende globalister eller kaostilhængere

”Det er en absolut vished for mig: Hvis 2/3 af alle hollændere i morgen ville ønske at indføre shariaen, så må denne mulighed eksistere. Kunne man lovligt forhindre dette? Det ville være en skandale at sige: Det er ikke tilladt” (Piet Hein Donner, hollandsk justitsminister) .

Vores forhold til den islamiske verden , der også deler vore fælles idealer, er siden londonbomberne vokset endnu dybere og stærkere (Margaret Beckett, britisk udenrigsminister, 07.07.06 i JP).

”På et møde i foreningen Norden rejste en ung mand af tyrkisk oprindelse sig og sagde på fejlfrit dansk, at Tyrkiet ikke skal med i EU, for Tyrkiet skal være centrum for det nye kalifat. Men dette, svarede jeg, er jo en god grund til lige netop at optage Tyrkiet i EU” (udenrigsmin. Per Stig Møller).

EU-viceforkvinde Margot Wallström sagde det samme i Kbhvn 2006. Udenrigsministeren og EU-kommissionen er altså i den grad godtroende og uden forståelse for islams væsen , at de i ramme alvor ?? tror, at udsigten til EUs pengefordele er stærkere end muslimerens mål og livsindhold: shariaen i hele Verden.

Sammensværgelse mod os? Ja – og det verdenshistoriens allerstørste. Teori? Desværre nej. Se selv efter på hjemmesiderne. Derfor kan den tjekkiske præsident Klaus d. 27.08. 05 med rette sige, at han ”fra et tidligere kommunistisk land ser på et Europa, der tidligere var

demokratisk”. Og vi finder os i det, fordi vi ikke ved, hvordan vi bliver taget ved næsen. Blot at vi bliver det. Vi har fået ”tilskuerdemokrati”.

Vore politikere synes at have lært af lemmingemyten: Med mellemrum fører de demokratiet ud over afgrundens rand. Ganske som vore politikere bukkede og skrabede for diktaturet i 1930’erne og 1940’erne, gør de det nu atter. Det, de kalder dialog, maner til eftertanke. For når ideologer står over for holdningsløse ”demokrater”, bliver dialogen til diktaturets monolog. Og det kan kun ske, når ”demokraterne” er begyndt at foragte deres egen baggrund.

Kilder:

”De Binder Os På Mund Og Hånd”, Rafael 2006, s.19-38, A. Bruun Laurssen.

www.brusselsjournal.com/node/865

[Www.theworldpoliticalforum.org/files/eventi/Testi%20Granada.pdf](http://www.theworldpoliticalforum.org/files/eventi/Testi%20Granada.pdf). Side 10-15 og 96- 98

<http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=SPEECH/06/321&format=HTML&aged=0&language=EN&guiLanguage=en>

http://ec.europa.eu/comm/external_relations/euromed/media/index.htm

http://www.unesco.org/culture/culturaldiversity/convention_en.pdf

Den kulturelle mangefold

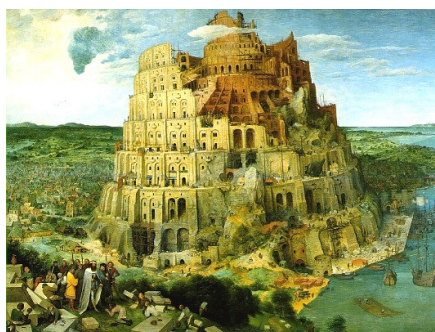
Af Ole Hasselbalch

Kulturel mangfoldighed er ikke den gevinst for et samfund, nogen gerne vil gøre den til. Det er i al fald konklusionen, hvis man skal tro en nylig undersøgelse udført af den kendte samfundsforsker Robert Putman, Harvard University.

Undersøgelsen viser, at jo mere mangfoldigt et samfund bliver, desto mere vokser også indbyggernes indbyrdes mistro.

I takt med at mangfoldigheden bliver

større, lukker borgerne sig således inde i forhold til hinanden.

Tilsyneladende udvikler det sig oven i købet på den måde, at de til sidst ikke blot mistror dem, der er ”anderledes”, men også folk der er som dem selv. ”De tror ikke på borgmesteren, de tror ikke på lokalavisen, de tror ikke på andre mennesker, og de tror ikke på institutionerne”, siger han.

Undersøgelser foretaget af det britiske indenrigsministerium er nået til tilsvarende resultater.

Kilde: Financial Times 8. oktober 2006

Bøger og tidsskrifter

Et land, der ikke kan kontrollere sine grænser, er ikke mere et land

Patrick J. Buchanan:

State of Emergency.

The Third World Invasion and Conquest of America.

(Thomas Dunne Books, 2006. 308 sider. \$ 24,95).

Hovedparten af Patrick Buchanans nye bog "Undtagelsestilstand" handler, som det fremgår af undertitlen, om masseindvandringen til USA. Men der er også et kapitel om "Eurabia", og mange principielle betragtninger har gyldighed for hele Vesten.

Buchanan har ikke meget tilovers for George W. Bush, der lader USA's soldater kæmpe ude i verden, men lader landets egne grænser være ubevogtede. Ronald Reagan sagde det jo klart: "Et land, der ikke kan kontrollere sine grænser, er faktisk ikke mere et land." Buchanan sammenligner den aktuelle trussel mod hele Vesten med Roms undergang efter goternes invasioner, der i starten blev budt velkommen af kejseren. Ligesom Bush, der i maj 2006 tilbød 12 mio. illegale indvandrere amnesti. Det er for Buchanan som "at lade snyderne vinde". Og det giver endnu flere i den tredje verden blod på tanden.

Alene i 2004 kom der 3 mio. illegale indvandrere til USA. Og de har vel at mærke ret til social- og lægehjælp, gratis skolegang etc. Desuden presser de – som dokumenteret af økonomen George Borjas – arbejdsløningerne voldsomt ned. (Med god grund er sorte, kvinder og lavtlønnede arbejdere de største indvandringsmodstandere i USA). Men for Buchanan er økonomien ikke vigtigst. Indvandringen fra især Mexico ændrer grundlæggende USA's sammensætning i løbet af den kommende generation, dog næppe så meget som muslimerne ændrer Europas. Buchanan dokumenterer udførligt Mexicos generobringspolitik over for de sydlige amerikanske delstater (fx uddeler landets myndigheder manualer for grænseoverløbere), og han udstiller den politiske korrekthed, der handlingslammer USA. Flere storbyers borgmestre (bl.a. New Yorks) har endog erklæret deres by for "asylby" for illegale og forbudt kommunalt ansatte at anmelde dem til immigrationsmyndighederne!

USA er et galehus

Når man læser om mange hændelser og tiltag i USA, kommer man til at tro, at det er et galehus. Et barn, der fødes i USA, er automatisk amerikansk statsborger, hvorfor godt 300.000 kvinder hvert år sniger sig ind i landet for at føde. Barnet kan så få sammenført hele familien... 40 mio. amerikanske statsborgere har dobbelt statsborgerskab. Blandt de uortodokse amerikanske statsborgere er den somaliske krigsherre Hussein Mohamed Aidid, hvis loyalitetsed åbenbart var med visse forbehold... Af de 9 mio. indbyggere i Los Angeles amt taler 5 mio. ikke engelsk i hjemmet. En af de spansktalendes ledende aktivister, Mario Obledo, har sagt, at "hvis nogen ikke kan lide, at Californien bliver en

Buchanan anerkender, at ikke-europæiske indvandrere kan blive gode amerikanere, og at de fleste fra den tredje verden er udmærkede mennesker, men de kan ikke udgøre fundamentet i en nation grundlagt af 80 % europæere. Der er et element af "blod og jord" i alle nationer, selv i USA, som ikke kan negligeres. Det drejer sig heller ikke om at lære en "kulturkanon". Mange amerikanske soldater i historien har været analfabeter, men var alligevel nationens bedste sønner. Buchanan citerer med tilslutning følgende ord fra 1994 af Sam Francis, lederskribent på "The Washington Times" – indtil han blev fyret pga. ordene: "Den civilisation, vi som hvide skabte i Europa og Amerika, kunne ikke være udviklet uden det skabende folks

Grænsen mellem USA og Mexico

spansktalende stat, bør de rejse tilbage til Europa." I 1998 modtog Obledo Frihedsmedaljen af præsident Clinton...

Hvorfor undskylde?

Buchanan sætter nutidens holdning i tankevækkende historisk relief. Winston Churchill sagde i 1943: "Hvorfor undskylde anglo-saksisk overlegenhed? De var overlegne." Franklin D. Roosevelt gik med begejstring ind for total udelukkelse af japanske indvandrere, og Woodrow Wilson udtalte i 1915: "Man kan ikke blive rigtig amerikaner ved at se sig som en del af grupper. USA består ikke af grupper. En mand, der ser sig selv som tilhørende en bestemt national gruppe i USA, er endnu ikke blevet amerikaner." Og Abraham Lincoln gik ind for returnering af de sorte til Afrika.

genetiske evner, ej heller er der nogen grund til at tro, at civilisationen med succes kan videreføres af et andet folk."

Den tredje verden har endnu ikke magtet at rejse sig flere generationer efter afkoloniseringen og uanede milliarder i hjælp – hadet fra dem mod os bør med Buchanans ord gøre os tøvende over for masseindvandring derfra. Det er mere et udtryk for etnisk krig end for sociale forhold, når sorte i USA udøver 39 gange så megen volds kriminalitet mod hvide som omvendt, og begår 136 gange så mange røverier mod hvide som omvendt. At "afro-amerikanerne" efter over 200 år i USA fremhæver deres afrikanske baggrund, gør det mere end sandsynligt, at "araber-danskerne" om 200 år vil volde mindst de samme problemer hos

os.

Bindestregs-amerikanere

Men som Theodore Roosevelt udtalte i 1915: "Der er ikke plads i dette land til bindestregs-amerikanere... En bindestregs-amerikaner er slet ikke en amerikaner... Personer, der ikke bliver amerikanere og intet andet, er bindestregs-amerikanere, og der bør ikke være plads til dem i dette land... Der er ikke plads til dem her, og jo før de vender tilbage til landet, hvor deres hjerte hører hjemme, desto bedre vil det være for alle gode amerikanere. Der findes ingen bindestregs-amerikanere, der er gode amerikanere. Den eneste, der er en god amerikaner, er den, der er amerikaner og intet andet."

For Europas vedkommende omtaler Buchanan udførligt den franske forfatter Jean Raspail, hvis profetiske roman om masseinvasjon af Europa fra u-landene nu er blevet virkelighed. I dag erklærer Raspail, at Mitterand og Chirac har besejlet Frankrigs skæbne ved at lade 8 mio. muslimer konsolidere sig i landet. Selv i menneskerettighedernes fædreland kan der ikke ses stort på, at en nation holdes sammen af fælles blod.

Buchanan har som en af de få ledende amerikanske meningsdannere erkendt Tyrkiets fremmedhed for Europa. Han beretter om den hidtil dyreste tyrkiske filmproduktion, den uhyre populære

"Ulvenes Dal", en racistisk, anti-vestlig film, der skildrer amerikanske soldater som slagtere i Irak, med en jødisk Josef Mengele der sælger ofrenes organer.

Kort sagt mener Buchanan i høj grad, at etnicitet er en legitim faktor at inddrage ved afgørelsen af, hvem der skal ind i Vesten. Forbilledlig er USA's indvandringslov fra 1924 med næsten total udelukkelse af ikke-europæere – hvilket princip endog John F. Kennedy tilsluttede sig. Først da Lyndon Johnson d. 3. okt. 1965 underskrev den nye indvandringslov, åbnedes portene til den tredje verden. Men, spørger Buchanan, hvad var der dog i vejen med USA's sammensætning indtil da? Nu er masseindvandringen 12 gange højere end det niveau, Kennedy anså for acceptabelt. I dag ville selv han være "racist".

Buchanan gør opmærksom på, at den tredje verdens befolkning vokser med 100 mio. – svarende til et helt Mexico – hver 18. måned. Skal Vesten overleve, må den lukke af for oversvømmelsen – som under orkanen i New Orleans – før der kan ryddes op. Buchanan foreslår derfor et tiårigt totalstop for indvandring til USA. Derefter kan forfatningsfaderen James Madisons princip følges: "Jeg ønsker, at kun personer, der er en virkelig gevinst for USA's rigdom og styrke, modtager

statsborgerskabets privilegium." Et dobbelt kæmpehegn med voldgrave skal opføres langs hele grænsen til Mexico – hvilket Buchanan med rette kalder det stik modsatte af en Berlinmur, idet ingen skal spærres inde, ulovlige indtrængere skal blot holdes ude. Alverdens haveejere beskyldes jo heller ikke for at omgive deres grund med en "Berlinmur"... Ethvert land, der nægter at modtage sine statsborgere, når de er trængt ulovligt ind i USA, skal der totalt lukkes af for indrejse fra, og den slags får heller ikke mere ulandshjælp.

Lad dem hyle

Over for hylekoret af tredje verdensdemagoger og venstrefløj anbefaler Buchanan retningslinjerne: "Vig aldrig tilbage. Forklar intet. Få det gjort og lad dem hyle." Vesten skal ikke undskylde noget, fordi den vil beskytte den mest storlåede civilisation, historien har frembragt, fastslår han. Desværre har han som præsidentkandidat kun fået 1 % af amerikanernes stemmer, skønt et flertal er imod masseinvasjonen. Heller ikke i Europa er der tegn på, at undtagelsestilstanden bliver erklæret, så de n y k o n s e r v a t i v e og liberalsocialisterne marcherer videre arm i arm mod undergangen. "Optimisme er kujoneri", skrev Oswald Spengler rammende om Vesterlandets undergang. Den må hver enkelt nu se i

Når valgsystemet spænder ben

Terri E. Givens: Voting Radical Right in Western Europe. (Cambridge University Press, 2005. 178 sider. 532 kr.)

Den akademiske interesse for såkaldt højreekstremisme er langt større end for venstreekstremisme. Søger man efter "right wing extremism" på Google, får man 158.000 resultater. Søger man efter "left wing extremism", får man 19.900 resultater. På bibliotek.dk fremstår skævheden endnu grellere: Søger man efter emne blandt al tilgængelig litteratur i Danmark, får man 394 titler om "højreekstremisme". Om "venstreekstremisme" får man 5 (fem).

I nærværende bog om "højreradikal" (kært barn har mange navne) stemmeafgivning i Vesteuropa har en amerikansk politologi-professor sat sig for at forklare, hvorfor de højreradikale partier i Østrig og Danmark har haft succes, mens det er gået lidt dårligere i

Frankrig og meget dårligere i Tyskland – på trods af ret ens problemer med indvandrere og arbejdsløshed. Nøglen er valgsystemet, som i Frankrig og Tyskland får vælgerne til at stemme "strategisk", idet deres stemme nemt bliver spildt, fordi de traditionelle partier helt kan dominere valgkredse eller indgå koalitioner, der holder udfordrere ude. I nogle valgsystemer nøjes mange vælgere, der egentlig ville stemme "højreradikalt", derfor med at stemme på deres næstbedste parti, så deres stemme dog bliver brugt.

Et generelt træk for de "højreradikale" partier er, at de i løbet af 1980'erne primært blev arbejderpartier, så selve betegnelsen af dem må undre. Men grundlaget for deres succes er voksende indvandrerbefolkning og økonomiske kriser, så bogens konklusion er, at partierne er kommet for at blive. Medmindre de traditionelle partier får lavet valgssystemet om i tysk retning for at holde

dissidenter ude. Så det gælder om at forsvare den danske model...

Helt fri for "strategisk" stemmeafgivning er vi dog vel ikke. Ved valget i 2001 kom Fremskridtspartiet ikke i Folketinget, fordi mange frygtede, at deres stemme ville blive spildt, så derfor stemte de "strategisk" på det efter deres mening næstbedste Dansk Folkeparti. En selvopfyldende profeti. Idealet må være, at valgsystemet fungerer sådan, at flest muligt kan stemme på deres første-prioritet og vide, at stemmen alligevel tæller med. Pia Kjærsgaards kompromislinje og Mogens Glistrups principfasthed beskrives præcist i bogen. Der kan argumenteres for begge retninger, men tænk, hvis blot Glistrup var blevet valgt for Fremskridtspartiet og i nogle år i Folketinget havde kunnet forkynde Det eneste Fornødne rent og urokkeligt!

Peter Neerup Buhl

Erkendelser uden konsekvenser

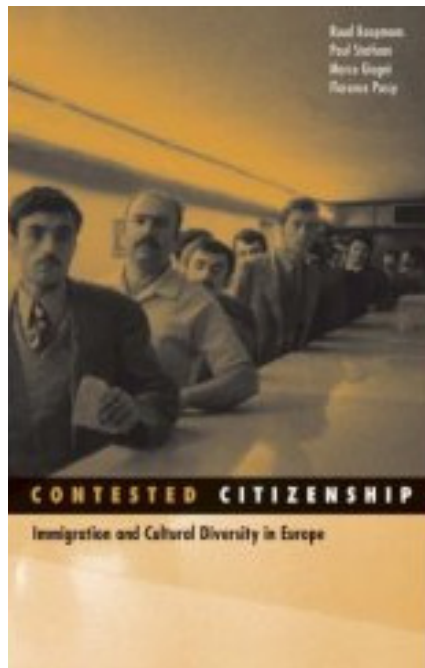
*Ruud Koopmans, Paul Statham, Marco Giugni & Florence Passy:
Contested Citizenship.
Immigration and Cultural Diversity in Europe.
(University of Minnesota Press, 2005.
312 sider. \$ 25).*

I denne akademiske bog om det "omstridte statsborgerskab" hævdes, at den dybere årsag til den store politiske strid om indvandring og multikulturalisme er, at kampen står om nationalstatens fundament: Den suveræne grænsekontrol, adgangen til statsborgerskab og nationens kulturelle selvforståelse. Dermed adskiller bogen sig positivt fra mange andre akademiske skrifter ved dog at anerkende nationens stadige aktualitet som stridens æble, og faktisk kommer forskerne frem til, at der endnu ikke er reelle alternativer til nationerne mht. at give samfund struktur.

Men kampen handler altså ikke om, hvorvidt man vil "hjælpe mennesker i nød" eller ej. Såre interessant er bogens påvisning af, at "flygtningevenlige" og "antiracistiske" organisationer slet ikke har forbedring af de fremmedes vilkår som egentlig dagsorden. Den er derimod ideologisk og handler om demontering af nationalstaten. Desuden om direkte femtekolonneaktivitet. Som en britisk organisation klart udtrykker det: "Vi ser vores kamp mod racisme i Storbritannien som en del af den ikke-hvide majoritet af menneskeheds kamp mod racisme og enhver anden form for undertrykkelse."

De antinationales krav om nationalt statsborgerskab til flest muligt fremmede kan derfor forekomme paradoksalt, men statsborgerskabet er uanset indhold vigtigt til at legitimere indvandreteres krav om ligestilling. Kun den udskældte nationalstat kan jo reelt tildele og forsvare de højt priste "universelle" menneskerettigheder! I bogen udtrykkes det flinkt, at flygtningevenner går ind for "nationer uden grænser", men dette begreb er jo en selvmodsigelse. Men det dokumenteres, at de anationale i den grad har haft politisk succes, at mange nationalstaters love faktisk går langt videre end de internationale konventioner og organisationer, der normalt betragtes som spydspidser for migranternes rettigheder. Bl.a. går Danmark jo langt videre, end vi folkeretligt behøver. Så internationalistiske flygtningevenner modarbejder sig selv (hvis deres motiv da er flygtningehjælp).

Den røde tråd i bogen er en sammenligning af forholdene i Holland, Storbritannien, Frankrig, Tyskland og Svejt mht. en række fremmedpolitiske parametre. Hvad de fleste af disse angår, fremstår Svejts mest forbilledlig. Her er statsborgerskabs-tildelingen meget restriktiv, og ansøgeren får alle forhold endevendt og sin sag bragt til høring og afstemning blandt lokalbefolkningen. I Svejts drejer den politiske debat sig også i højere grad end i de andre lande om udvisninger, hvilket er muligt, fordi udlændinge kun i meget begrænset omfang har fået statsborgerskab. Men i alle landene, uanset hvilken statsborgerskabs- og anden fremmedpolitik, der har været traditionen, fremstår islamiseringen grundlæggende ens. Fx tillader nogle af landene det højlydte kald til bøn fra moskeernes minareter, andre gør det ikke – men den fysiske muslimske tilstedeværelse er den samme realitet. Og er det egentlig ikke bedre, at værtsfolket bliver mindet om den hver dag via bønneråbene, end at den former sig i stilhed?

En konkret konklusion, forfatterne drager, er sigende, at da indvandrer-ekstremisme angiveligt udspringer af marginalisering, bør værtslandene hurtigst muligt give dem statsborgerskab, så de bliver en "del af fællesskabet". En pervers logik: Jo mere besværlige folk er, desto mere haster det med at imødekomme dem! Nej, ud skal de.

En vigtig konklusion i bogen er det derimod, at muslimer objektivt set vol-

der langt flere problemer og er mere uforenelige med vore samfund end andre indvandrergupper, selv når de i øvrigt har nøjagtig samme vilkår og baggrund som disse (fx muslimer og hinduer i Storbritannien). Sandheden om muslimerne og deres uigennemtrængelige gruppeidentitet synes nu endelig at være gået op for mainstream-forskningen.

En uheldsvanger konklusion i bogen er iagttagelsen, at alle de behandlede lande bevæger sig væk fra en eksklusiv, etnisk statsborgerpolitik, da "liberale stater ikke normativt kan holde til en situation, hvor et stort antal permanentboende migranter og deres efterkommere nægtes formel adgang til borgerrettigheder." Det kan være sandt nok, at et demokrati ikke kan bære at have et stort paria-befolkningselement, men den anden løsning er naturligvis at blive det helt kvit.

Den politiske korrekthed viser sin styrke ved, at forskerne trods rette erkendelser om bl.a. islams uforanderlighed alligevel kører frem med naivismens sædvanlige, falske løsninger. Som om massiv tildeling af statsborgerskaber til muslimer her vil gøre dem mindre loyale over for umma'en, det globale islamske fællesskab. Forskerne er dog ikke så naive som fx Dansk Folkeparti, idet ritualer og loyalitetserklæring ved statsborgerskabstildeling afvises som virkningsløse. Det er de, bl.a. fordi en stor del af de nye statsborgere beholder deres oprindelige statsborgerskab. Fx beholdt 44 % af alle personer, der i år 2000 blev naturaliserede i Tyskland, deres oprindelige statsborgerskab. I Holland var tallet 70 %, for tyrkere og marokkanere endda 100 %.

I bogens afslutningsord peger forskerne på, at et vigtigt fremtidigt forskningsområde er "den muslimske undtagelse": Hvorfor de integrationsmekanismer, der virker for andre grupper, preller af på muslimer. Man kunne have ønsket, at forskerne havde sprunget arbejdet med nærværende bog over og i stedet var gået direkte til problemets kerne, da de fleste immigranter i Europa jo er muslimer, og de volder næsten alle problemerne. Nærværende bogs "løsninger" – fx juridisk legitimering til bekæmpelse af ekstreme tendenser – er derfor lige så passende for Europas situation som at bruge afføringsmiddel mod diarré.

Peter Neerup Buhl

Ensretningens anatomi

John Järvenpää: Politisk korrekthet. Likriktning, åsiktsförtryck och dikotomisering. (Reson Produktion, 2006. 246 sider).

Egentlig er demokratiet blot en formel styreform, en procedure for valg af landets styre. Men under den politiske korrektheds herredømme er demokratiet blevet indskrænket til at handle om en bestemt holdning. Afvigere forties, demoniseres eller kriminaliseres. Denne proces er i Vesten nået længst i Sverige, og John Järvenpää (født 1970) beskriver nøgternt og analytisk mekanismerne bag afdemokratiseringsprocessen.

I Sverige er der i riksdagen og medierne ingen uenighed om det vigtigste spørgsmål: Det multikulturelle samfund. Tværtimod konkurrerer partierne om, hvem der er "bedst" i indvandrings-spørgsmålet.

Järvenpääs bog er et velargumenteret forsvar for absolut ytringsfrihed på den politiske arena. Selv de "skadeligste" synspunkter gør gavn, for de tvinger andre til at argumentere mod dem. Men dette er netop, hvad de politisk korrekte magthavere ikke vil. Ud fra de mange vanvittige citater i Järvenpääs bog får man mistanke om, at det er, fordi de ikke kan argumentere for multikulturalismen, som faktisk er en dårlig sag.

Men de behøver heller ikke at argumentere, for de har magten. Den manglende debat har dog ført til en "intellektuel kastrering" af magthaverne, som nu kun kan svare med øget undertrykkelse – skønt de i egen selvforståelse ifølge deres venstrefløjstradition er "progressive" og "oppositionelle". Egentlig tænkning og debat forsvinder og erstattes af associative tankekæder.

Tilstanden i Sverige antydes af, at den forhv. diskriminationsombudsmand har udtalt, at de svenske adventslysestager "ikke er så uskyldige, som de ser ud til", da de kan være et problem for muslimer. Og den nuværende diskriminationsombudsmand har ud fra samme hensyn hævdet, at kravet om, at politiet går i uniform, "er indirekte diskrimination".

Lederen af Statens Integrationsforskning hedder nu Masoud Kamali. Professor Anders Westholm blev fyret fra posten af "demokratiminister" Mona Sahlin, fordi han som hvid "er en del af

de undertrykkende strukturer". Den omvendte racisme mærkes på gadeniveau: I en forstad til Stockholm må lyshårede piger således farve deres hår for at undgå muslimsk chikane. Indvandre-re får al mulig støtte, mens ifølge en rapport et flertal af ældre svenskere med plejebæbehov lever på sultegrænsen. Der er ikke råd til saft til medicinen eller et æg til morgenmad. Og de har ikke lov til at afvise etnisk fremmede plejere, som måske ikke forstår dem.

Det svenske forsvarsakademi fik i 2001 til opgave at udforme "en national handlingsplan for holdningsændring". En repræsentant for akademiet udtaler: "Det er en national kraftanstrengelse mod fremmedfjendtlighed, racisme og nazisme. Vi skal én gang for alle udrense dem fra vort demokratiske samfundssystem. Disse personer modvirker samfundets udvikling i sund retning."

Hysteriet er iøjnefaldende, fx har generaldirektøren for Integrationsverket udtalt: "Så længe et land ikke elsker sine homoseksuelle, kan vi ikke være sikre på, at nye koncentrationslejre ikke bygges." Järvenpää konstaterer, at svenske politikere ikke vil ændre kurs, og påpeger detaljeret deres adfærds nærhed til psykopatien, nemlig at man ikke vil erkende egne fejltagelser. På samme måde er samfundsforskningen blevet et selvrefererende univers, der "bruger stadig mindre kraft på saglighed og objektivitet og stadig mere kraft på ideologiproduktion".

Ensretningen i Sverige er nu så slem, at selv en gruppe venstreorienterede jurister i en artikel sidste år anbefalede som eneste middel mod den tiltagende konformisme: "Hetz mere". Mange er på det seneste blevet dømt for "folkehetz", endda pga. uddeling af faktisk korrekte pjecer.

De politisk korrekte er som rotter, der har lært at trykke på de rette knapper for at få belønning af deres herrer, mens indvandringskritikere mange gange har mistet job og nægtes den hjælp fra myndighederne, der tilkommer dem. Fantastisk nok har fx det svenske postvæsen fået en "Civilkuragepris", fordi det nægtede at omdele ukorrekt post – som om det har vovet noget som helst! Begreberne er blevet omdefinerede: De, der flyder mest med strømmen, hyldes for "mod". Folk som Järvenpää er dog dem, der i dag reelt udviser det største mod. Han dokumenterer det absurde, at tidligere seksualforbrydere udmærket kan indtage høje stillinger, blot de har rette holdning, mens man kan miste alt, skønt holdningen til indvandringen er den eneste "forbrydelse".

Järvenpää afliver adskillige politisk korrekte historiske myter, der er med til at grave Vestens grav. Fx at slaveriet i USA var racespecifikt rettet mod sorte. (Der var hundredtusinder af hvide slaver, og de blev vurderet lavere end sorte). Vedrørende islam refererer han forskning, der hævder, at også den "moderate" gren af islam stræber efter at underlægge sig Vesten. Den svenske integrationsminister Jens Orback har da også forudseende sagt: "Vi skal være åbne og generøse mod muslimer og islam, for når vi bliver i mindretal, vil de gøre det samme mod os."

Efter en debat om politisk korrekthet i Svenska Dagbladet forsøgte Järvenpää forgæves at få følgende konklusion trykt:

"Nu mangler vi bare at se, om disse ord (fra redaktørerne) omsættes i praksis, og at vi frem til næste valg får en debat at se, hvor også de kontroversielle spørgsmål drøftes.

En sådan debat er ligesom al anden debat dog meningsløs, hvis ikke de bedste argumenter får gennemslag i praktisk gerning, såsom i politikken."

Peter Neerup Buhl

Når argumenterne slipper op

Jan Guillou: Kommentarer.
(Forlaget Modtryk, 2005. 302 sider. 299 kr.).

Hvis man kommer for skade at slå over på en svensk tv-kanal, varer det efter al sandsynlighed ikke længe, før man ser Jan Guillous kontrafej på skærmen. Han er en af Sveriges mest brugte debattører og udtaler sig om alt mellem himmel og jord. (Optræder også i dansk tv som autoritativ fortolker af svenske forhold). Et indbildsk, alvidende forfatter-orakel a la Klaus Rifbjerg – blot med den forskel, at Guillou virker mere velformuleret og faktisk får solgt sine bøger i store oplag. Bedst kendt er nok en romantrilogi om korstogene, hvor pointen er, at europæerne i middelalderen havde tætte bånd til de arabiske lande. Guillou har erklæret, at al hans skønlitterære produktion er sindrig politisk propaganda, og at han vil skabe positiv stemning for et Eurabia, er man ikke i tvivl om efter at have læst hans direkte politiske polemik.

At det er venstrefløjens forlag Modtryk, der har udgivet 110 af hans klummer fra blade og aviser på dansk, er ikke tilfældigt. Guillou er 68'er uden undskyldninger, og i indvandrings-spørgsmålet driver han den officielle svenske multikulturalisme til sine yderste konsekvenser (selv om han ynder at fremstå som oppositionel).

Hans holdning til debat med "racister" er typisk og afslørende for den herskende svenske mentalitet: "Vist er det muligt at komme om ved en djævelsk debattør som Kjærsgaard. Men så skal man ikke være flink og demokratisk respektfuld, ikke holde sig til demokratiets spilleregler, men til racistens. Snyde, afbryde, hånle, spøge, spotte åbenlyst, anfægte racistens intelligens og viden, hvad som helst." (s. 81). Selvsikkerheden og overbevisningen om det legitime i at bruge alle metoder mod "racister" som Pia Kjærsgaard er 100 % urokkelig.

Islamkritikere og fremmedfjendske populistere skal der føres kampagner mod, ikke debatteres med. Guillou har nemlig selv boet i muslimske lande og ved, hvor flinke folk det er! (Man må overveje, om personlige bånd og erfaringer egentlig ikke slører blikket for de store sammenhænge, som kræver køligt, uengageret overblik?).

For Guillou er islam "i sit hovedindhold den samme religion som kristendommen, omend mere moderne, mere tolerant og mindre indviklet." Han tror fuldt og fast på, at muslimerne vil leve med os i fred og fordragelighed, hvis USA og Israel ikke hele tiden bomber dem, og medierne ikke hænger dem ud. (Og vi bare giver dem det, de ikke producerer selv?).

Guillou gør sig igen og igen umage med at fremhæve, at han ikke har nogen tro, han er "rationel", men han har dog en tro: På det gode i tredjeverdensfolkenes og på Vestens fordærv – og med denne tro har han opbygget et perfekt sammenhængende verdensbillede, der er svært at argumentere mod, hvis man ikke er opmærksom på forudsætningerne, for logikken er konspirationsteoretikerens (a la Noam Chomsky, Mogens Lykketoft o.lign.).

Muslimer er altid de uskyldigt manipulerede, der provokeres til at handle, fra korstogenes tid til i dag. Men man slipper heldigvis for at argumentere mod en type som Guillou. Med den slags kan man jo kun snyde, afbryde, hånle, spøge, spotte åbenlyst, anfægte hans intelligens og viden, hvad som helst...

At Guillou-typerne ikke vil nedværdige sig til at debattere med "racisterne", ét argument ad gangen, i den herostratiske rationelle samtale, antyder deres saglige argumenters svaghed, men igen får de infamt vendt skyldforholdet om og anklager "populisternes" debatform som det, der umuliggør en demokratisk samtale. Paradoksalt, da han som Guillou, der blev kendt, da han som journalist blev fængslet for at "afsløre" den svenske efterretningstjeneste (!), i dag selv er med til at hånle det frie ord for en ny tids oprørere, som han bare ikke er enig med...

I Danmark er en debat nu heldigvis fremtvunget, men i Sverige kan en Guillou stadig fremføre sine tirader for fuld udblæsning – uden at afkræves debat om sagen selv – og puste sig op som "dissident" for 10.000. gang i de landsdækkende medier, skønt han ved stemplingen af sande dissidenter som "racister" i virkeligheden er de gale multikulti-magthaveres nyttige idiot. Vi kender typen, men stakkels Sverige...

Peter Neerup Buhl

Multimanerer

Norine Dresser:
Multicultural Manners. Essential Rules of Etiquette for the 21st Century.
(John Wiley & Sons, 2005. 285 sider. \$ 16,95).

Denne bog, som angiveligt giver "essentielle regler for omgangsformen i det 21. århundrede", er en oversigt over alskens kulturelle skikke, illustreret med eksempler på tværkulturelle misforståelser i det virkelige liv. Tit er det uskadelige og endda sjove fejltagelser, der er resultatet, når en gestus, påklædningsgenstand, mad eller et ord betyder det modsatte af, hvad der var ment, og som regel trækker de implicerede så bare på smilebåndet og er klogere næste gang.

Personer fra Fjernøsten har mange ritualer i omgangsformen, men tager en vesterlænding fejl, fører det ikke til vredesudbrud og konflikter, fordi japanerne eller koreanerne bider det i sig.

Men når amerikanernes "thumbs-up", den anerkendende opadvendte tommelfinger, i Afghanistan svarer til at "give fingeren" (langfingeren) her, kan en vesterlænding uforvarende få en rasende menneskemængde på halsen.

Fornærmelser og vredesudbrud synes ud fra bogens gennemgang særlig at være en reaktion, der er forbeholdt muslimer, som uforvarende krænkes (og det sker jo nemt). Blot fordi en skoledreng siger til en muslimsk klassekammerat, at hun "kan lide" en dreng i klassen, overfalder hun ham fysisk. Det svarer i hendes kultur til at blive kaldt prostitueret. Her er ikke plads til et smil. Muslimer må slet ikke røre nogen af det andet køn. Er en vestlig kvinde dum nok til at gifte sig med en muslim, bliver hun afskåret fra sin mandlige vennekreds. Familiehunden bliver et urent uhyre.

Muslimernes uhyre følsomhed illustreres af en historie i bogen: En boghandel havde uforvarende anbragt koranen nederst på en boghylde. Det var en utiladelig ydmygelse, for koranen er jo "über alles" og blev da også føjeligt rykket op, da klager indløb.

I den multikulturelle omgang vil det altid være de mest (over)følsomme, der sætter dagsordenen, for andre, der har et minimum af selvironi, ser ikke noget afgørende truet – før de pludselig vågner op en skønne dag og opdager, at de overfølsomme bestemmer det hele.

Peter Neerup Buhl

Foreningsnyt

Nyt styrelsesmedlem

Tomas Kierstein, formand for Århus mod Moskeen, er indtrådt i DDFs styrelse. Vi har bedt ham om at præsentere af sig selv.

Jeg er født i 1967, som den yngste af tre børn, og voksede op i en landsby, nord for Århus. Min far var toldembedsmand, og min mor var hjemmegående husmor. Mine forældre havde, siden sidst i 1950'erne, været medlemmer af jehovas vidner.

Tidspunktet omkring 1980-81 var skelsættende på flere måder. Jeg sagde farvel til jehovas vidner og begyndte at bokse. Derved mødte der bl.a. tyrkiske jævnaldrene. Det gik hurtigt op for mig, at jeg havde noget til fælles med de andre danske ungdomsboksere, som jeg ikke havde til fælles med de tyrkiske. Jeg var simpelthen dansker, før jeg var noget som helst andet. Ved stævnerne, når kampene var overstået, endte vi danske unge med at tale med danskerne fra de andre klubber, og tyrkerne med tyrkerne. Der var ingen der bad os om det. Der var ingen der havde en ideologisk baggrund for det. Det var simpelthen det naturlige valg - krage søger mager!

Da jeg i 1987 kom ud at sejle på langfart, fik jeg virkelig sat forskellene i relief. Jeg kan stadig huske den følelse af undertrykkelse og frygt, som lå i luften i især Saudi-Arabien. Man bevægede sig på en knivsæg, og fornemmede den latente hensyns- og nådesløshed, som er så kendetegnende for lovreligøsiteten. Fra 1989 og flere år frem arbejdede jeg

som dørmænd i nattelivet. I denne periode eskalerede problemerne massivt. I løbet af den første halvdel af 90'erne begyndte jeg i forskellige sammenhænge at involvere mig i kampen mod den snigende islamisering. Min indtræden i DDFs styrelse er derfor en naturlig del af en længere udvikling.

En from muhamedaner har ganske enkelt en, i forhold til vestlig tænkemåde, modstridende opfattelse af hvad det såkaldt gode liv er. At ville integrere to størrelser, hvis indhold hver for sig defineres af deres forskelle, er logisk set helt hen i vejret. Enten må den ene kapitulere til den anden, eller også må begge parter blive til noget helt tredje. Sameksistens og selvbevarelse kolliderer, når forskellene er så fundamentale.

Jeg nægter kategorisk at opgive mig selv, og jeg tror heller ikke, at mange muhamedanere vil ofre deres egenart på integrationsutopisternes alter. For mig at se, er der to mulige udgange på scenariet: Enten skilles vi, ved, at der iværksættes massive foranstaltninger til repatriering, eller vi støvner imod en fremtid præget af vold og modvold, der uværligt kulminerer i regulær borgerkrig.

Jeg vil gøre mit bedste til at bidrage til et paradigmeskifte i den offentlige debat. Vi skal åbent plædere for repatriering, og undlade at tale med uld i mund. Situationen er for alvorlig til fedtspilleri, taktiske overvejelser og frygt for stigmatisering. Vi skal samtidig gøre os klart hvem der er de ansvarlige.

Det er ikke muhamedanerne, men derimod de mange vestlige intellektuelle, meningsdannere, og politikere, der, ved at bruge den vestlige verden som socialt laboratorium, har frembragt en helt unødigt konflikt. Det ansvar skal vi holde dem fast på. Fjendskab sat af fundamentale forskelle er regulært nok. Fejghed, arrogance og foragt for sine landsmænds kår og fremtid er derimod ansvarspådragende og yderst dadelværdigt.

Ny næstformand

Niels Bach Jensen er indtrådt som ny næstformand

Keld Rasmussen har som følge af stort arbejdspress ønsket at træde tilbage fra posten som næstformand.

Som hans afløser er Niels Bach Jensen indtrådt.

Niels Bach Jensen i lighed med Tomas Kierstein født i 1967, og han har været medlem af Den Danske Forening siden 1993. Siden 2002 som medlem af styrelsen.

Efter endt studentereksamen blev Niels Bach Jensen ansat ved forsvaret, hvor han blandt andet oplevede at være udstationeret i Bosnien.

Siden tiden i forsvaret har Niels Bach Jensen arbejdet i anden offentlig tjeneste.

Niels Bach Jensen bor i Himmerland, hvor fritiden bruges sammen med den bedre halvdel Louise og parrets tre børn.

Blandt interesserne er familiens hunde, lejlighedsvis jagtture og læsning af især historisk litteratur.

Niels Bach Jensen anser befolknings-eksplosionen i først og fremmest den muslimske verden og den hermed forbundne massetilstrømning til den vestlige lande for at være det største problem for fred og stabilitet på verdens- og landsplan.

Årsregnskab for 2005

Møder

RESULTATOPGØRELSE 1. JANUAR - 31. DECEMBER 2005

INDTÆGTER:

		<u>2004</u> <i>tkr.</i>
Kontingenter og bidrag	325.706	334
Aktieudbytter	5.010	9
Renteindtægter, netto	<u>243</u>	<u>0</u>
Indtægter i alt	<u>330.959</u>	<u>343</u>

UDGIFTER:

Lokaleomkostninger	5.843	24
Porto	22.254	32
Gebyrer.	320	0
Kontorartikler og kuverter m.v.	7.291	0
Telefon, telefax	31.314	11
Bogtrykker	56.154	73
Møde -, rejseudgifter og kurser	26.154	13
Annoncer, abonnementer	10.047	28
Sekretariat/regnskabsafdeling	18.400	15
Småanskaffelser, EDB-udgifter og reparationer	42.678	3
Andre omkostninger	36.774	56
Afskrivning inventar	<u>14.693</u>	<u>16</u>
Udgifter i alt	<u>271.922</u>	<u>271</u>
ÅRETS RESULTAT	<u>59.037</u>	<u>72</u>

Sønderborg

Sted: Sønderborg Biblioteket, Kongevej 19, lokale 3-4

Tid: Onsdag 22/11 kl. 19

Emne: Folkevandring og globalisering. Har de to begreber noget med hinanden at gøre?

Oplæg ved DDFs formand, bibliotekar Harry Vinter

Roskilde

Kvinder for Danmark og Den Danske Forening inviterer i fællesskab kvinder m/k til møde.

Sted: Kildegården, Helligkorsvej 5, lokale 5.

Tid: Lørdag 9/12 kl. 14.

Emne: Humor som våben
Oplæg ved Åse Clausen Bjerg

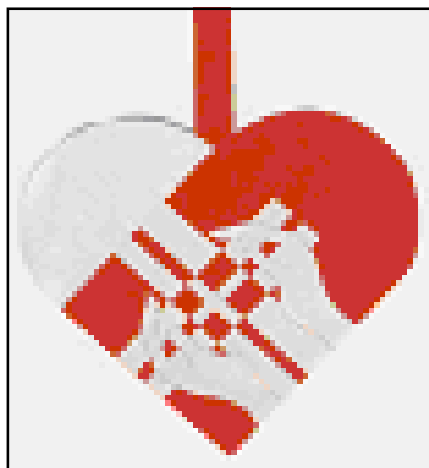
Pga. den tilstuedende jul bydes på gløgg med tilbehør.

København Jubilæum

Som de fleste sikkert ved, fejrer DDF sin 20-års fødselsdag søndag d. 18. marts.

Det skal fejres med maner!

Tid og sted og de nærmere omstændigheder er endnu ikke planlagt, men sæt kryds i kalenderen!

Julefrokost – og for de friske en forudgående skovtur

Frokosten afholdes i Kildegården, Helligkorsvej 5 i Roskilde

Tid: lørdag d. 2. december kl. 13:00.

Pris: 50 kr., som inkluderer sild, lune retter og ost.

Af hensyn til indkøb er tilmelding nødvendig på tlf. 20 91 88 39 eller e-mail til h.vinter@tiscali.dk

Skovturen finder sted i Nørreskov ved Furesøen med skovfoged Henrik Søndergaard som guide.

Vi besigtiger runesten og andre fortidsminder i skoven.

Mødested: P-pladsen ved Kollerkolle, Frederiksborgevej 105, Værløse.

Tid: lørdag d. 2. december kl. 10:30.

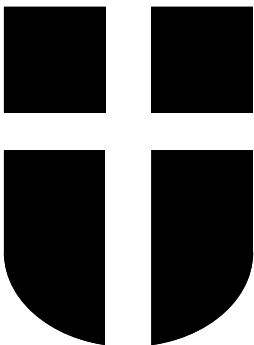
Nærmere oplysninger hos Henrik Søndergaard, tlf. 26 70 25 88

Før drivhuseffekten satte ind

Peter Hansens maleri "På isen bag byen. Faaborg. 1901" er fra den gang, da der stadig var kolde vintre i Danmark. Skønt man næsten kan føle kulden, som børnene undgår ved at holde sig i bevægelse, er det svært at undgå at blive smittet af børnenes umiddelbare leg og livsglæde. Lad blot smitten brede sig i den mørke tid, vi har foran os!

Redaktionen ønsker alle en glædelig Jul og et godt Nytår

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfondens af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfondens", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*